

2025

Marjaniemen vesiltä

Marjaniemen Melojien jäsenlehti

Kuva: Marjut Helminen

Julkaisija

Marjaniemen Melojat ry
Marjaniemenranta 1
00930 Helsinki
www.marjaniemenmelojat.fi

Toimitus

Jaana Lehtimäki
Laura Raesmaa

Taitto ja grafiikka

Luka Raesmaa

Paino

PunaMusta

Sisällys

Puheenjohtajan kynästä	4
Hallituksen esittely	7
Jaostojen terveiset	14
Vajan historia	24
Vajan laajennushanke	29
Marjut Helminen, kirjailija, eläkeläinen	31
Marjut Helmisen runoja	34
Maija Barić - Melonta luovuuden lähteenä	37
Konkarimeloja Päivi Vaattovaara	40
Konkarimeloja Kari Torniainen	42
Konkarimeloja Martti Pesonen	45
MaMe 90v. juhla	50
Juhlaretki Sipoon saaristoon	55
Pääkaupunkimelonta	61
Päijänne-retki	64
Tammisaari-retki	68
Villinkileiri	72
Aarresaari	78
Seuran arvot	82

Puheenjohtajan kynästä

Vuosi 2025 on ollut Marjaniemen Melojille todellinen juhlan vuosi – seuran 90-vuotista taivalta on vietetty monin tavoin. On käynyt ilmi, että suuret tapahtumat vetävät väkeä: pääjuhlaan osallistui yli sata vierasta, juhlaletkelle 50 melojaa ja Villinkileirin 50 paikkaa myytiin loppuun tunteissa. Pääkaupunkimelonssakin oli yli 50 osallistujaa. Syyskokous on jo varattu isompaan saliin, ja pikkujouluja varten tiedossa on tilava 100 hengen ravintola. Seuran jäsenmäärä on pysynyt vakaana, noin tuhannes-
sa hengessä.

90-vuotisjuhla ja vajalaajennus

Lauantaina 7.6.2025 vietimme 90-vuotisjuhlaa seuran omalla vajalla ja samalla juhlistimme vajalaajennuksen valmistumista. Kaunis sää, lämmin tunnelma ja historian sekä nykyhetken kohtaaminen tekivät päivästä ikimuistoisen. Yli sata jäsentä ja kutsuvierasta kokoontui MaMen rantaan, drone ikuisti hetket yläilmoista, nostettiin maljat, muisteltiin menneitä ja katsottiin kohti tulevaa. Juhla vahvisti yhteisöllisyyttä ja jätti lämpimän jäljen muistoihin.

Arvotyö – kompassi tulevaan

Keväällä 2024 aloitettu arvotyö on edennyt työpajojen ja jäsenkyselyiden kautta maaliinsa. Arvot toimivat kompassina: ne auttavat meitä tunnistamaan, keitä olemme nyt, ja ohjaavat kohti sitä, millaiseksi haluamme kehittyä. Arvot löytyvät tämän lehden lopusta.

Historian suurin retkitapahtuma

Heti pääjuhlan jälkeen, 11.–15.6., toteutui seuran historian suurin melontaretki. Yhteensä 50 melojaa neljästä eri lähtöryhmästä osallistui retkelle. Ja osa saapui Norrkullandetilille myös omatoimisesti. Yksi osallistuja käytti jopa yhteysalusta. Leirisaarella yövyttiin teltoissa, riippumatoissa ja myös sisätiloissa, jotta saaren herkät luonto ei jäänyt retken jalkoihin. Retken kohokohta oli yhteinen ilta Seasongin villalla – saunoineen, paljuineen ja grillin ääressä. Tämä retki jää mieleen pitkäksi aikaa.

Koulutus ja oppiminen

Elokuussa järjestettiin seuran ensimmäinen oma melontaopaskurssi. Kurssin suosio kertoo koulutuksen vahvasta asemasta MaMessa. Kuusipaikkaiselle kurssille nimittäin haki kymmenkunta melojaa ja koulutusjaosto sai miettiä tarkkaan ketkä opaskoulutukseen valittiin. Toivotavasti kurssin ulkopuolelle jääneet innostuvat hakemaan kurssille myös ensi vuonna. Kurssi pidettiin Porkkalassa ja sai osallistujilta kiitosta. Opaskurssin jälkeen on mahdollista suorittaa melontaoppaan tutkinto erillisessä loppukokeessa. Tänä vuonna MaMeen onkin tullut kolme uutta melontaopasta (guide) ja yksi melontakouluttaja (instructor)! Onnitelut kaikille uusille oppaille!

Syyskuun alussa toteutui jälleen perinteinen Villinkileiri. Mukana oli MaMelaisia peruskurssilaisista oppaisiin. Viikonlopun aikana harjoitettiin melontatekniikkaa, navigointia ja turvallisuutta pienryhmissä, yhdessä

oppien ja opettaen. Talkoilla järjestetty tapahtuma tarjosi sekä oppia että yhteisöllisyyttä – ja osallistujat maksoivat vain ruoasta ja majoituksesta. Hienoa, kun MaMessa on niin paljon osaamista, että tällaisia tapahtumia voidaan järjestää omin voimin. Ja aktiivinen koulutustoiminta pitää huolta siitä, että tilanne on hyvä myös jatkossa.

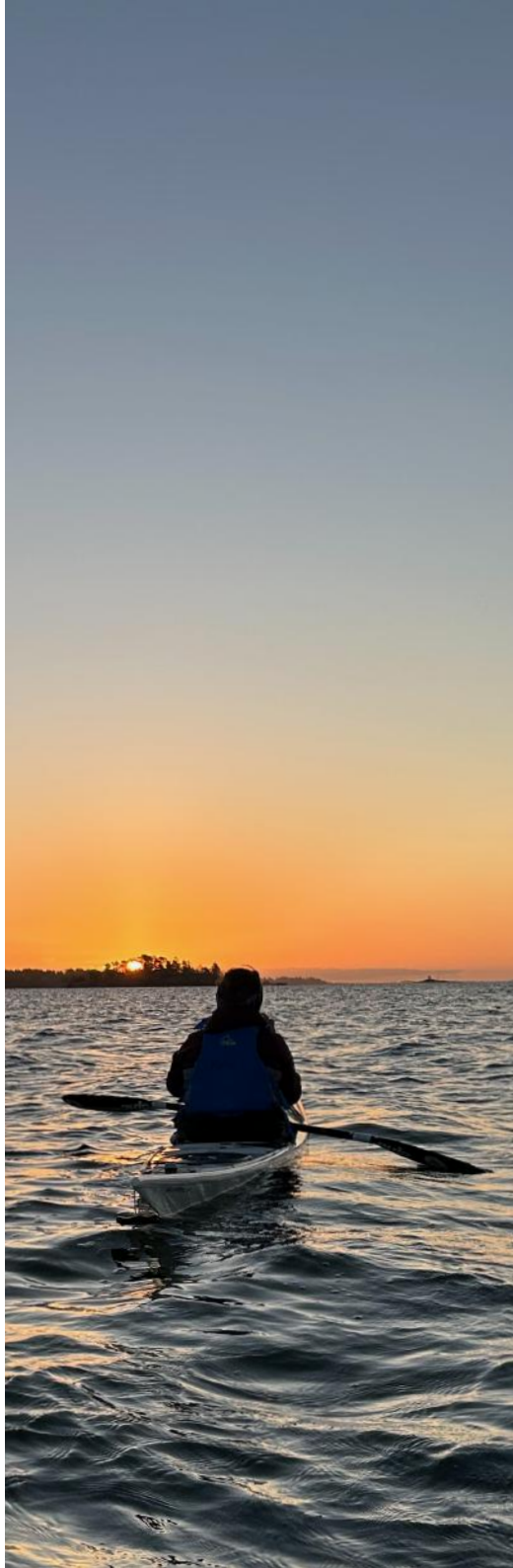
Kuntomelonnan nousu

Kuntomelonta on saanut uutta puhtia Happosen Juhan komennossa. Maanantai-iltaisina on treenattu kuntoa ja eteenpäinmelonnan tekniikkaa Puotilanlahdella ja ergolla. Seuran kymmenkunta kuntokajakkia on aktiivisessa käytössä ja toki toimintaan on voinut osallistua myös merikajakilla. Liity kuntomelonnan WhatsApp-ryhmään ja lähde rohkeasti mukaan treenaamaan.

Kiitoksen aika

Tämä syksy jää minun viimeiseksi Marjaniemen Melojien johdossa. Seura voi hyvin, toiminta on vakaata ja tulevaisuus näyttää valoisalta. On ilo ja kunnia luovuttaa kapula eteenpäin – hyvissä käsissä MaMe jatkaa vahvaa taivaltaan!

Maya Hänninen

MaMen hallitus ja toimihenkilöt

Maya Hänninen, puheenjohtaja

Toinen vuosi on käynnissä seuran johdossa yhdessä varapuheenjohtaja Joonatan Reuterin kanssa. Vuoden rytmin määrittävät tuttuun tapaan kevät- ja syyskokoukset, ja erityisesti syksy on aina vauhdikasta aikaa, kun luodaan suunnitelmat tulevalle kaudelle.

MaMessa olen erityisen ylpeä seuran aktiivisesta ja monipuolisesta toiminnasta – riittää kun vilkaisee kalenteria! Kesä on täynnä toimintaa, ja tapahtumat tuovat porukan yhteen jo suunnitteluvaiheesta lähtien. On hienoa nähdä, miten tekemisen ilo näkyy ja kuuluu.

Myös melontaa on mahtunut vuoteen runsaasti, erityisesti retkeilyn muodossa. Se oli oma tavoitteeni tälle kaudelle, ja ilokseni olen viettänyt yli 30 retkivuorokautta milloin missäkin vesillä.

**Joonatan Reuter,
varapuheenjohtaja**

Liityin MaMeen vuonna 2021. Olen nyt kolmatta kautta hallituksessa. Suurin osan jäsenyydestäni on siis kulunut vastuutehtäviä hoitaessa. Näistä kaksi viimeistä on kulunut Mayan aisaparina seuran varapuheenjohtajana. Kiitos luottamuksesta!

On ollut hienoa päästä navigoimaan 90-vuotista seuraa ja yhdistämään upeita melontaperinteitä tämän päivän tuuliin ja aaltoihin. Olen erityisen ilahtunut MaMen yhteishengestä. Melonta on hieno tapa saattaa ihmisiä yhteen. Oma melontani on ollut valitettavan vähäistä tällä kaudella perhesyiden vuoksi. Nyt onkin luonteva hetki vetää vähän happea seuran vastuutehtävistä ja keskittyä perheeseen - ja toki myös omaan melontaan.

**Anja Lammentausta,
hallitus**

Olen ollut MaMen jäsen vuodesta 2012, ja aktiivinen meloja alusta asti. Alkuun toimin eniten Virkistysjaostossa ja muutaman kerran apuohjaajana peruskursseillakin, mutta vähitellen retkimelonta on vienyt mennessään. Suomenlahden rannikon lisäksi tutuksi on tullut mm. Saimaan, Päijänteen ja Inarin vesistöt. Seuran retkiä olen vetänyt 2018-2021, viimeiset kolme Saimaan vesistöissä. Pisin tähänastinen retkeni oli Vuoksennauha Nurmeksesta Lappeenrantaan (2023; 500 km). MaMen hallituksessa olin edellisen kerran 2014-2017.

MaMessa minua viehätti alusta asti yhteisöllisyys sekä tasa-arvoinen, suvaitsevainen ja leppoisa ilmapiiri. Näiden toivoisin jatkuvan. Hallitustyössä minulle tärkeää on avoimuus, oikeudenmukaisuus ja tasa-arvo.

**Juha Laukkanen,
hallitus**

Peruskurssi MaMessa 2015 ja sitä kautta jäseneksi. Sitä ennen muutamia vuosia melontaa omalla mökkijärvellä. Olen ollut hallituksessa aikanaan 5 vuotta ja nyt ensimmäistä kautta uutta kierrosta, kun olen vetänyt muutaman vuoden happea. Jossain vaiheessa suoritin EPP2:sen, melontaohjaatutkinnon ja EPP3:sen. Erikseen nostaisin Filippin pitämän kurssin ergonomisesta melonnasta. Kun Filippin vetämiä kursseja taas tulee, suosittelen osallistumaan. Tämän vuoden olen ollut eläkkeellä, vaikka välillä harrastankin vielä työntekoa.

Kajakissa olen istunut tällä melontakaudella riittävästi ja vähän ylikin. Äitienpäivänä starttasin Sinivalkonauhan Virolahdelta Tornioon ja siinnä vierähti viisi ja puoli viikkoa merellä muutama

taukopäivä mukaan lukien. Ja heinäkuun lopussa Vuoksennauha Nurmeksesta Lappeenrantaan kymmenessä päivässä. Joku voisi sanoa, että lähti vähän lapasesta. Haikailen vanhoja hyviä aikoja takaisin, jolloin retkiä ja muuta toimintaa ilmoiteltiin nettisivuilla. Tuntuu, että WhatsAppissa sovitaan pienemmissä ryhmissä retkiä ja muita tapahtumia.

**Jaana Lehtimäki,
hallitus**

Olen toista vuotta Marjaniemen Melojien hallituksessa ja vastaan seuran tiedotustoiminnasta. Näkyvintä työtäni jäsenistölle ovat olleet hallituksen kokousten jälkeen lähetetyt jäsenkirjeet sekä loppuvuodesta ilmestyvä jäsenlehti Marjaniemen vesiltä. Lisäksi olen koordinoanut seuran verkkosivujen uudistusta ja parhaillani selvitän sähköisen vajakirjan käyttöönoton mahdollisuuksia.

Tänä vuonna organisoin Pääkaupunkimelonnan – tapahtuma ei olisi onnistunut ilman aktiivisia talkoolaisia. Toivomme ensi vuonnakin innokkaita jäseniä mukaan järjestämään seuran suurinta vuosittaista tapahtumaa!

Hallitustoiminnan myötä olen saanut tutustua moniin aktiivisiin seuran jäseniin, mikä on tuonut aivan uudenlaisen tunteen vajalle saapuessa – yhteisöllisyys näkyy ja tuntuu.

Melontakilometrejä kertyi tänä vuonna vähemmän jäätyneen olkapään vuoksi, mutta ehdin kuitenkin meloa helteisessä säässä Linnasaareessa. Melonnan lisäksi teen vuosittain pari retkipyöräilymatkaa – tänä vuonna suuntasin Gotlantiin ja Oulun seudulle Pohjois-Suomeen. Ja kuten aina, retkillä parasta ovat eväät!

**Jyrki Vainio,
hallitus**

Olen ollut mukana kehittämässä MaMen toimintaa nyt kolmatta vuotta hallituksessa, ja toimin tänä vuonna seuran talousvastaavana. Aiempi ahkera veneilyharrastukseni on viime vuosina vaihtunut yhä enemmän melontaan. On hienoa nähdä samat paikat ja maisemat aivan uudesta näkökulmasta. Retkimelonta kesäisin on vailla vertaansa – mikään ei vedä sille vertoja.

Kesän 2025 melontaretki suuntautui Linnansaaren kansallispuistoon. Heinäkuun helteissä taisimme uida enemmän kuin meloa! Upeita saaria riitti ympärillä niin paljon, ettei viidessä päivässä ehtinyt kiertää läheskään kaikkia. Matkan aikana tuli opittua myös riippumatossa yöpymisen taidot.

Melonta tuo mukavaa vaihtelua muihin harrastuksiini, kuten polkupyörämatkoihin (esim. Gotlantiin) sekä moottoripyöräretkiin eri puolille Eurooppaa (mm. Bulgariaan, Kroatiaan, Albaniaan, Montenegroon ja Norjaan)

Vinkki: Kansallispuistot, kuten Linnansaari, ovat loistavia melontakohteita. Mökkejä ei juurikaan ole, mutta hienoja pysähdys- ja leiripaikkoja löytyy runsaasti.

**Miro Kuha,
sihteeri**

Olen Miro Kuha ja ollut MaMe:n jäsen jo pitkään. Viime vuodet olen toiminut seuran hallituksen sihteerinä.

Mieluisin melontatapahtuma, jossa olen ollut mukana, on pääkaupunkimelonta. Siinä yhdistyvät monet melonnan hyvät puolet: yhteisöllisyys, luontoyhteys ja liikunta.

Toiseksi tärkeimmäksi kokemuksesi nousee hallituksen toiminnan tukeminen ja seuran toiminnan edesauttaminen omalta osaltani.

**Lasse Tähtinen,
jäsen sihteeri**

Olen ollut seuran jäsenenä vuodesta 1990. Vuosikymmenien aikana on tonneja tullut melottua jonkin verran. Luottamustehtäviäkin on ollut. Tutuksi ovat tulleet hallitustyöskentely, varapuheenjohtajana toimiminen, jäsenlehden toimittaminen, koulutusjaoksen vetäminen ja ehkä vielä jotain muitakin.

Tällä hetkellä toimin jäsensihteerinä sekä vastaan kanoottipaikkojen ja kanoottien vuokraamisesta. Myös vajalaajennusprojekti työllisti v. 2025 mukavasti.

Melonnessa ehkä suurin saavitukseni oli Suomen rannikon melonta (ns. Sinivalkonauha) joku vuosi sitten. Virolahtimelonta puolestaan on ollut joka keväinen juttu jo vuosia.

**Leena Rönkkö,
taloussihteeri**

Seuraan olen liittynyt vuonna 1996 eli nyt on 29 vuotta täynnä jäsenyyttä. V. 1996 kävin peruskurssin päästäkseni Suomi Meloo tapahtumaan ja siitä lähtien olen ollut mukana myös Suomi Meloo tapahtumissa ja tutustunut Suomen luontoon kajakista käsin.

Vuodesta 2013 olen ollut toimihenkilönä seurassa - ensin alkuun olin muutaman vuoden jäsensihteerin tehtävissä ja sen jälkeen siirryin hoitamaan näitä talousasioita. Tällä hetkellä toimin seurassa nimikkeellä taloussihteeri. Hoidan MaMe:n laskutusta, tilin seurantaa ja olen yhteydessä tilitoimistoon. Eläkkeellä olevalle henkilölle tällainen seuratoiminta "avaa ikkunaa" myös muuhun tekemiseen kuin vain omaan "arki-olemiseen" ja tuo tullessaan järjestyä sekä rytmiä arkeen - unohtamatta ystäviä.

MaMen hallitukseen kuuluvat myös:

**Jarkko Ruuska,
SUP-jaosto**

**Katja Kastinen,
Retkijaosto**

**Ville Varis,
Virkistysmelontajaosto**

MaMen toimihenkilöinä toimivat myös:

**Hannu Hedman,
avaimet ja perehdytys**

**Hannu Hurme,
Webmaster**

Jaostojen terveiset

SUP-jaosto

SUP-jaoston tarkoituksena on tutustuttaa seuran jäseniä SUP-melonnin maailmaan ja tarjota monipuolisia mahdollisuuksia lajin harrastamiseen. Jaosto järjestää peruskursseja sekä aikuisille että junioreille, ja pyrkii järjestämään ohjattua toimintaa kesäkuusta elokuun loppuun.

Tänä kesänä osallistuimme myös SUP-melonnin Suomen Cupiin Sieravuori Openiin, kahden melojan voimin. Tuomisina matkasta jäi hauskan kokemuksen lisäksi kuntosarjan kolmas sija ja alle 12-vuotiaiden tyttöjen sarjan voitto.

Jaosto huolehtii myös SUP-kaluston hankinnasta ja huollosta. Jaoston vetäjänä toimii Jarkko Ruuska. Tule rohkeasti mukaan kokeilemaan lajia ja innostu jaostoon niin pääset vaikuttamaan iltojen tai retkien kohteisiin.

Olen ollut Marjaniemenmelojissa Jäsenenä vähän reilut kymmenen vuotta. Tällä hetkellä toimin toista vuotta SUP-jaoston vetäjänä, ja olen mukana myös seuran hallituksessa sekä juniori- ja perhemelonnin toiminnassa.

Melonnassa nautin erityisesti sen monipuolisuudesta. Harrastan enimmäkseen SUP- ja merimelontaa, mutta olen käynyt myös koskikurssin ja olen kokeillut kuntomelontaa. Retkillä viihdyn myös. Melonta tarjoaa minulle sekä fyysisiä haasteita että upeita luontoelämyksiä.

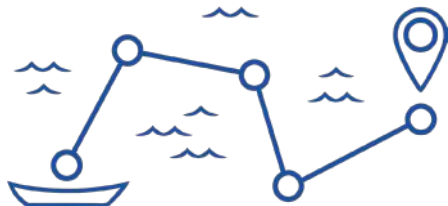
Melontavinkit: Jos ei ole aikaa pitkälle lenkille, niin SUP-laudalla saa nopeasti hyvän treenin ja se sopii etenkin hiihdon harrastajille kesällä.

Jarkko Ruuska

Retkijaosto

Retkijaosto suunnittelee ja järjestää monipuolisesti seuramme jäsenille yön yli melontaretkiä. MaMen vaativin retki on toukokuinen Virolahtimelonta, jonka voi meloa yhteen suuntaan vajalta itärajalle tai menopaluuna. Yhden yön helppoja retkiä järjestetään lähivesille aloitteleville retkimelojille. Perinteinen järvimaisemiin suuntautunut retki toteutettiin tämä vuonna Päijänteellä keskitason retkenä. MaMen 90-vuotissyntymäpäivän kunniaksi järjestetty juhla retki suuntautui Sipooseen ja retkitarjottimelta löytyi monipuolinen valikoima vaihtoehtoja, ”jokaiselle jotakin”. Lisäksi Retkijaosto järjesti koulutuspäivän melontaretkielyn perusteista.

Katja Kastinen

Olen ensimmäistä kautta hallituksessa ja toista vuotta retkeilyjaoston puheenjohtajana. Näistä vastuutehtävistä jään pois vuoden vaihteessa ja annan tilaa uusille ajatuksille. Marjaniemen Melojien jäsenenä olen ollut vuodesta 2019 alkaen.

Melontaretkiely on mielekkäimpiä asioita elämässäni ja tonnarin verran melon kilometrejä kaudessa. Meri on opettanut minulle tilannetajua, jatkuvaa melontataitojen kehittämistä sekä kehittymisen tarpeiden tunnistamista. Ei kai meloja ole koskaan valmis. Onneksi MaMe tarjoaa monipuolisesti välineitä elinikäiseen oppimiseen.

Virkistysmelontajaosto

Virkistysjaosto suunnittelee ja järjestää seuran jäsenille melontakauden aikana mm. viikkomelontoja, kaverimelontoja, päiväretkiä ja erilaisia teemamelontoja. Viikkomelonnat ovat jaoston pääasiallinen leipälaji ja ne alkavat touko-kesäkuussa jatkuen elo-syyskuulle. Viikkomelontojen lisäksi jaosto järjestää melontakauden aikana erilaisia päiväretkiä, sekä teemamelontoja. Menneellä kaudella jaosto järjesti mm. wappuretken, roskaretken, jonka aikana kiersimme Marjaniemen ympäristöä ja keräsimme roskia. Kesäisellä saunaretkellä pääsimme nauttimaan savusaunan lempeistä löylyistä, ja auringonnou suretkellä aamuvirkut melojat lähtivät ihailemaan auringonnousua.

Ville Varis

Olen aloittanut melonnan eräopaspintojeni yhteydessä vuonna 2023. Liityin seuraan opintojen päätyttyä 2024. Ensimmäisenä kesänä avustin viikkomelonnoissa, sekä järjestin muutaman helpon retken lähivesillä. Pysin olemaan seurassa aktiivinen jäsen ja se vei minut mukaan hallitukseen sekä virkistysjaostoon, missä olen toiminut pj:nä nyt vuoden. Aikaisempaa seurakokemusta minulla on lasten pyöräilyharrastuksesta, missä olin mukana seuratoiminnan kehittämisessä ensimmäisestä kuu-kaudesta lähtien. Retkeilen ympäri-vuotisesti, sekä harrastan monipuolisesti liikuntaa melonnan lisäksi mm. sählyä pelaillen, pyöräillen, koiran kanssa lenkkeilen, sekä talvisin hiihdellen.

Tasavallan presidenttiä lainaten, tunti liikuntaa antaa kaksi tuntia lisää energiaa päivään.

Tarinaa viikkomelonnoista

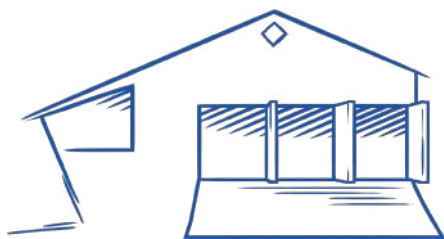
Viikkomelonnat ovat hyvä paikka kehittää melontataitoja, tutustua lähivesiin sekä löytää uusia melontakavereita. Osallistumiskynnys on tehty mahdollisimman matalaksi ja reitit suunnitellaan vallitsevan säätilan mukaan siten, etteivät ne aiheuta kenellekään liian haastavaa reittiä. Viikkomelonnoissa oli kauden aikana mukana 100 seuran jäsentä ja yhdessä melottuja kilometrejä kertyi 3000 km. Kausi oli onnistunut ja ainoastaan yksi melonta jouduttiin perumaan ukkosuhan vuoksi. Muutamina kertoina navakka tuuli hidasti menoa, mutta siitä saatiin kaikille osallistujille hyvää kokemusta ja omien rajojen tuntemista.

Keskiviikkoisin pidetyt viikkomelonnat ovat myös erinomainen paikka tutustua seuran muihin melojiin, ja

kauden aikana on ollut havaittavissa, että uusia melontaystävyksiä on syntynyt ja yhteisiä melontaretkiä on sovittu. Se lämmittää ohjaajan mieltä, kun edellisellä viikolla viikkomelonnoissa tavanneet henkilöt ovat vajalla menossa omalle yhteiselle retkelle.

Viikkomelontojen ohjaajina toimivat koulutetut melonnanohjaajat, sekä muuten riittävän kokeneet melojat. Ohjaajatiimissä toimii yli 20 henkilöä, joten viikoittaiset melonnat eivät jää yhden henkilön harteille. Jos sinulla on kiinnostusta tulla mukaan ohjaajaksi, niin ole yhteydessä virkistysjaoston puheenjohtajaan.

Viikkomelonnat jatkuvat taas ensi kesänä, joten nähdään vajalla keski- viikkona!

Vajajaosto

Vajajaoston erilaisia kokoonpanoja on viime vuosina muodostunut aika orgaanisesti aina kulloinkin käsillä olevan homman mukaan, onneksi innokkaita ja taitavia tekijöitä on aina löytynyt. Nyt kun hienosti onnistunut vajalaajennus on valmistunut, onkin tärkeää pitää paikat hyvässä kunnossa. Vajan kunnostus- ja huoltohommiin pääse helpoimmin mukaan tulemalla talkoisiin ja liittymällä esim. WhatsApp-ryhmään "Talkookäsiä vajalle". Lämpimästi tervetuloa mukaan!

Olen ollut MaMen iloinen ja tyytyväinen jäsen jo viitisentoista vuotta. Melontaharrastuksen painopisteet ovat ajan kuluessa vähän vaihdelleet, mutta viime vuosina etenkin retkimelonta on innostanut kaikkein eniten. Aina kannattaa lähteä vesille, mutta parhaimmillaan juuri pitkällä retkellä pääsee ihanasti irti arjen kiemuroista.

Yhteisen yhteisön ja ympäristön hyödyksi on myös mukavaa puuhata konkreettisia juttuja: olenkin koordinoinut vajatalkoita jo muutaman vuoden ajan. Talkoissa on mukavaa touhuta yhdessä, tavata ihmisiä ja vaihtaa kuulumisia.

Hannele Parviala

Kuntomelontajaosto

Kuntomelontajaosto on aktivoitunut kesän 2025 aikana järjestämällä viikottaisia yhteislenkkejä ja harjoituksia kuntomelontakalustolla. Harjoitukset ovat olleet matalan kynnyksen yhdessä liikkumista kannustavassa ilmapiirissä, mutta ihan pienellä urheilullisella twistillä normaaliin retkimelontaan verrattuna. Kalustopuolelle saatiin kauden alussa uusia kuppimeloja, joiden kanssa olemme koko kauden hioneet kunnon lisäksi myös melontatekniikka entistä paremmaksi. Talvikaudelle on ollut suunnitteilla ergometrin ja uusien tilojen mahdollistamina pienimuotoisia yhteistreenejä, mutta niiden kanssa edetään vielä tunnustellen.

Olen liittynyt Marjaniemen Melojiin vuonna 2021. Melontaharrastukseni kattaa monipuolisesti kaikenlaisia melontalajeja mukaanlukien meri-, koski- ja kuntomelontaa. Pidän itse kuntomelonnasta erityisesti siitä syystä, että sen avulla saa työpäivän jälkeinkin tehtyä tehokkaan treenin vesillä.

Juha Happonen

Kalustojaosto

Kalustojaosto hoitaa ja vastaa seuran melontakalustosta - kajakeista, meloista, liiveistä, aukkopeitteistä ja peräkärreistä. Kaluston huolto ja korjaus kuuluvat myös kalustojaoston vastuulle. Seuralla on käytössään Vuosaaressa korjauspaja, jossa voidaan tehdä vaativimpiakin korjauksia ja lasikuitutöitä. Korjauspajan toiminta on ollut pääosin kahden kokeneen ja ammattitaitoisen seuralaisen käsissä. Jaoston toimintaa ohjaa vuosittain seuran syyskokouksen hyväksymä toimintasuunnitelma ja jaostolle budjettiin varattu määräraha.

Juha-Petteri Elo

Seuran kajakit ovat kesäaikaan todella kovassa ja ahkerassa käytössä. Jalkatukia, eviä ja kansinaruja rikkoutuu. Lasikuituvaurioita syntyy siihen tahtiin, ettei kaikkea pystytä millään korjaamaan sesongin aikana. Vasta talvella ehditään saattaa laivasto seuraavaa kautta varten täyteen iskuun ja käyttökuntoon. Kajakkien lasikuitutyöt eivät ole mitään yhden illan projekteja - korjaustoiminta vaatii vahvaa sitoutumista, pyyteetöntä työtä ja paljon työtunteja talven aikana.

Nyt kun ruuhkavuodet alkavat olla takanapäin, on taas aikaa harrastaa. Kesäisin melon ja pyöräilen, ja talvella retkiluistelen aina kun luonnonjäitä löytyy järkevän matkan päästä - tai joskus vähän kauempaa-kin. Melontaharrastus lähti käyntiin HeMen peruskurssilla vuonna 2007, ja Marjaniemen melojien jäsen olen ollut vuodesta 2020. Kaikenlainen melonta on kivaa: retkimelonta, Viltingin kiertäminen kuntomielessä, ja kovemmalla kelillä aalloilla surffailu ja kikkailu on huippukivaa. Seuratoiminnassa olen mukana kalustojaoksessa kalustovastaavana.

Kalustojaos seuraa vajakirjasta pu-
rettua käyttödataa - millä kajakeilla
melotaan ja mitkä jäävät pölyttymään
hyllyyn. Vähälle käytölle jääneet tai
kokonaan käyttämättömät kajakit
huutokaupataan keväisin, jotta vajal-
le saadaan tilaa uusille hankinnoille.
Jäsenten toiveita uusista paateista
ja varusteista kuunnellaan herkällä
korvalla. Vajakirjan data tarjoaa myös
arvokasta tietoa jäsenten suosikki-
kajakeista.

Kalustojaosto kaipaa aktiivisia jä-
seniä mukaan toimintaan. Jos kai-
kenlainen pikku puuhastelu seuran
melontakaluston - ja välillä vähän
muidenkin varusteiden - parissa
tuntuu mielekkäältä, niin ota yhteyttä
kalustovastaavaan tai hallitukseen
tai nykäise minua rohkeasti hihasta
vajalla. Mukaan pääsee ilman eri-
tyisosaamista - kunhan löytyy ripaus
innostusta ja kiinnostusta seuratoi-
mintaan.

Juniori- ja perhejaosto

Marjaniemen Melojien juniori- ja perhetoiminnan tavoitteena on tukea seuran
jäsenten ja heidän läheistensä lasten turvallista ja rentoa melontaharrastus-
ta sekä vahvistaa lasten ja nuorten melontataitoja. Haluamme mahdollistaa
monenlaisten lasten ja nuorten melontaharrastuksen - niin rohkeiden ja taita-
vien kuin arkojen ja osaamattomien. Pyrimme pitämään toiminnan rentona ja
leikkisänä, ja tarjoamaan lapsille ja nuorille mukavia kokemuksia melonnan
parissa, innostaen heitä samalla aktiivisiksi melojiksi. Kesäkaudella teimme
junnujen kanssa mm. kaksi suosittua retkeä: Aarremelonnan Kapteeni Kou-
kun ja Helinä-keijun kanssa sekä Lettumelonnan. Lisäksi järjestimme alkeis-
kurssin kouluikäisille lapsille ja nuorille.

Koulutusjaosto

Koulutusjaoston tavoitteena on toteuttaa MaMen sääntöihin kirjattua toiminta-ajatusta: "Marjaniemen Melojat ry (MaMe) on melontaseura, jonka tavoitteena on tukea ja kehittää jäsentensä melontaharrastusta. Seura tarjoaa jäsenilleen mahdollisuuden kehittää taitojaan ja edistää turvallista liikkumista vesillä." Tämän tavoitteen mukaisesti koulutusjaos järjestää erilaisia koulutuksia kaiken tasoille melojille. Vuonna 2025 tarjontaan kuului matalan kynnyksen kertausiltoja, jatkokursseja, pelastautumisharjoituksia sekä melontaohjaaja- ja melontaopaskursseja.

Koulutustoiminnassa pyritään hyödyntämään vaihtelevia vastuuhenkilöitä ja kouluttajia, ja tavoitteena on, että seuran jäsenet pystyisivät mahdollisimman pitkälle kouluttamaan toisiaan. Hieno esimerkki koulutustoiminnan onnistumisesta on jo toista kertaa järjestetty Villinkileiri, joka varattiin loppuun 1,5 tunnissa ja joka kokosi yhteen 47 melojaa. Koko viikonlopun tasokas koulutus toteutettiin omin voimin: mukana oli yhteensä 12 pääkouluttajaa ja 8 apukouluttajaa.

Olen ollut MaMen jäsen vuodesta 2018, ja toiminut Juniori- ja perhejaoston vetäjänä yhteensä noin neljä vuotta – ensin yhdessä Jarkon kanssa, sitten Sannan kanssa ja kuluvana vuonna yksin. Olen ollut aktiivinen myös Koulutusjaostossa kahden vuoden ajan.

Minusta on kiva järjestää toimintaa yhdessä mukavien ihmisten kanssa. Saan siitä voimaa ja iloa elämäni. Jaostotoiminnan kautta olen löytänyt oikeita ystäviä ja kavereita, sekä saanut hyvää melontaseuraa kaikenlaisiin hetkiin. Olen myös oppinut paljon uutta. Melonta on muuttunut vaivihkaa tärkeimmäksi harrastukseksi. Uskon, että se johtuu innokkaasta ilmapiiristä, joka jaostoissani vallitsee.

Heidi Nurminen

Juhlavuoden kertomuksia

Kuva: Marjut Helminen

Marjaniemen Melojien vajan historia

Teksti: Satu Ojanperä

Vajan merkitys seuran toiminnalle

Marjaniemen Melojien toiminnan kiperä ja samalla keskeinen kysymys on kautta seuran pitkän historian ollut vaja. Melontaseuralla ei juuri ole toimintaedellytyksiä ilman kaluston säilytysmahdollisuuksia. Vajan koh-talot kuvaavat seuran vaihteita ylä- ja alamäkiin.

Toiminnan ollessa vilkasta on kärsitty tilanpuutteesta ja lupia on eri aikoina

anottu kaupungilta lisätilan rakentamiseen. Syvimmän alamäen aikana vaja oli unohduksissa oleva risojen vanerikajakkien museo. Lisärakentaminen, korjaaminen ja muutostyöt niin vajan sisä- kuin ulkopuolella ovat olleet jatkuvia. Vajan historia on tarina talkootyön merkityksestä. Se on kertomus jäsenten taidoista, luovuudesta ja yhdessä tekemisen palkitsevuudesta.

Vaja valmiina vuonna 1950,
lähes kahden vuoden
talkootyön jälkeen

Ensimmäiset tilat ja oman vajan rakentaminen

Seura aloitti toimintansa nykyisen Marjaniemen uimarannan läheltä vuokratessa pienessä vanhassa autotallissa. Sotien jälkeen, miesten palattua rintamalta, toiminta vilkastui ja jäsenmäärän kasvun myötä oman vajan rakentaminen tuli ajankohtaiseksi. Rahaa kerättiin järjestämällä vuosittain tanssiaisia ja ottamalla vastaan veikkauksia.

Tanssiaiset olivat varsin suosittuja sodan jälkeisen tanssikiellon päätyttyä, ja Marjaniemeen tultiin ympäri Helsinkiä. Lopulta kaupungilta tuli rakennuslupa, ja uuden vajan rakentaminen saattoi alkaa. Valmista oli vuonna 1950, lähes kahden vuoden talkootyön jälkeen.

”Anno Domini 1950 on luonut aurinkokunnallemme auringon, keskipisteen toiminnallemme”, todetaan riemukkaasti vuoden 1950 toimintakertomuksessa.

Velkataakka ja uupumus

Seuralle vaja toi uusien toimintaedellytysten ohessa myös raskaan velkataakan. Uusi vaja maksoi 1 200 000 markkaa (nykyrahassa noin 57 654 euroa). Omaa rahaa oli kertynyt noin puolet, loput olivat velkaa marjaniemeläisille yksityisille, kaupungille ja pankeille. Viisi uskaliasta takasi pankkilainat. Lisäksi myytiin hallituksen allekirjoittamia ”obligatioita”, joista vain osa kyettiin lunastamaan.

Velkataakan keskellä seuran 15-vuotisjuhlaa päästiin kuitenkin viettämään uudessa vajassa. Vajassa oli tilaa noin 30 kanootille, pukukopit, kerhohuone sekä arkisto- ja keittiötilat. Rakennusurakkaa seurasi lamaanus: jäsenet olivat väsyneitä ja jäsenmäärä laski 200:sta sataan. Toimintaa leimasivat velanhoito, kilpamenestys sekä kerhohuoneen vilkas talvitoiminta elokuvineen ja näytelmä- ja musiikkijaostoineen.

1950-luvun lopussa jäsenmäärä alkoi jälleen kasvaa lähialueiden lähiöiden rakentamisen myötä. Tilaa tarvittiin lisää, mutta vajan laajennuslupa evättiin. Seuran esityksestä asemakaavaan saatiin kuitenkin muutettua ranta-alueen käyttötarkoitus vesiurheilualueeksi.

Toiminnan hiipuminen ja lähes lakkauttaminen

Odotettua uutta nousua ei tullut. Toiminta hiipui ja loppui kokonaan 1960–70-lukujen taitteessa. Samoin kävi monille muillekin pääkaupunkiseudun melontaseuroille. Jäsenmäärä putosi, retkitoiminta loppui ja kalusto rappeutui.

Vuonna 1970 jäsenmaksun maksoi enää 9 henkeä. Vuotta myöhemmin jäsenmaksuja ei enää kerätty. Seuran tilillä oli 90 markkaa ja kaupungille oli maksettava tonttivuokra. Ylimääräinen jäsenkokous kutsuttiin koolle 1972 käsittelemään seuran lakkauttamista.

Uusi alku tyhjällä kassalla

Yleiskokous päätti olla lakkauttamatta seuraa. Ratkaisevaa oli olemassa oleva vaja, josta ei haluttu luopua. Ideoitiin jopa liittymistä jonkin toisen seuran alajaostoksi tai vajan vuokraamista purjehtijoille, mutta lopulta jatkettiin omin voimin.

Vaja oli alennustilassa: ikkunoita rikottu, arkistoja poltettu, palkintoja varastettu. Sähköt olivat poikki kymmenen vuotta, kunnes sähkömiesjäsen korjasi johdot vuonna 1982. Kalustona oli vain joitakin risoja vanerikanootteja.

Vaja 1970-luvulla, Satu Ojanperä:
Vappuna 1978 poistettiin kerhohuoneen seinä ja seuraavana päivänä rakennettiin uudet telineet. Suuri osa kalustosta oli edelleen vanhoja vanerikajakkeja

Seuran 40-vuotisjuhlia vietettiin kuitenkin kerhohuoneessa, ja pian sen jälkeen kerhohuone purettiin lisätilan saamiseksi. Talkootöissä rakennettiin telineitä ja hankittiin uusia kajakkeja. Ratkaisevaa uuteen nousuun oli toimintasuunnan muutos: kilpamelonnasta siirryttiin kunto- ja retkimelontaan.

Jäsenmäärän kasvu ja vajan ahdinko 1980–1990-luvuilla

Vuonna 1979 jäseniä oli jo 200. 1980-luvulla jäsenmäärä kasvoi nopeasti ja talous koheni. Vajan korjaus- ja kunnostustyöt etenivät talkoilla. Kanootteja hankittiin ja rakennettiin ennätysmäärä, ja jälleen

kajakkipaikoista oli huutava pula. Vuonna 1981 anottiin lupaa uuden vajan rakentamiseen, mutta sitä ei saatu. Sen sijaan valmistui ulkoaitaus ja kanoottitelineet sadalle kanootille. 1990-luvulle tultaessa jäsenmäärä jatkoi kasvuaan, ja vuonna 1994 saavutettiin 500 jäsenen raja ja peräti 37 tonnarin määrä.

2000-luvun suuret talkoot

Kuistin laajennus valmistui vuonna 2000, ja vajan sähköt ja laiturit uusittiin. Vuonna 2006 toteutettiin suuri aitausprojekti: vanha purettiin ja uusi rakennettiin talkootyönä. Talkootunteja kertyi 2000, eli työelämässä yhden ihmisen vuosityön verran.

Vajan huopakaton uusiminen, Satu Ojanperä: Vajan katto sai uuden huovan 2006. Vanhat huopakerrokset poistettiin ja paikoitellen huonokuntoiset kattolaudat uusittiin

Telineitä rakennetaan, Pekka Hurme: Aitausprojektin suunnittelussa, vanhan purkamisessa, kaluston siirroissa ja aitauksen uusimisessa kertyi runsaasti talkootunteja

2010-luvun kunnostustyöt

2010-luvulla jatkettiin ahkeria talkoita: pukuhuoneet rakennettiin uudelleen, lattioita ja julkisivuja korjattiin, laitureita uusittiin ja aitaukseen tehtiin lisää katoksia. Vuonna 2017 siirryttiin Iloq-lukitusjärjestelmään.

2020-luvun laajennus ja tulevaisuus

2020-luvulla talkootyö on painotunut siivoukseen ja pienempiin parannuksiin. Suunniteltiin uuden lämpimän vajan rakentamista, mutta kustannusten vuoksi päädyttiin laajentamaan nykyistä vajaa ja uusimaan kuistin keittiö.

Laajennus sisälsi uudet pukuhuoneet, korjaustilan, vessat sekä viemäri-, vesi- ja sähkötyöt. Kustannukset nousivat 130 000 euroon, joten erotus katettiin ylimääräisellä jäsenmaksulla. Rakennustyöt alkoivat syksyllä 2024 ja jatkuivat keväällä 2025.

Tavoitteena oli saada laajennus valmiiksi seuran 90-vuotisjuhliin kesällä – hienona syntymäpäivälahjana 75 vuotta täyttävälle vajalle.

Vajan laajennushanke 2024-25

Teksti: Yrjö Westling

Seuran jäsenmäärä on kasvanut vuoden 1994 noin 500:sta 1000:en vuoteen 2021 mennessä. Sen jälkeen jäsenmäärä on pysynyt kutakuinkin samalla tasolla. Samaan aikaan melonnassa on tapahtunut selkeä muutos melontakauden pidentyessä mm. kuivapukujen laajan käytön myötä. Samoin kalusto on seurassa viime vuosina ollut erittäin laadukasta, eikä itse rakennettuja kajakkeja ole enää käytössä. Vajan ja kaluston käytön kannalta nyt toteutettu laajennus on tullut tarpeeseen: tilat ovat suuremmat ja sisältävät pukuhuoneet, korjauspajan ja keittiön.

Merkittävä parannus entiseen on myös lämpimän hanaveden saanti uusittuihin huusseihin, keittiöön ja pajaan. Hankkeen rahoitus onnistui aiempien vuosien säästöillä sekä ylimääräisellä jäsenmaksulla. Vaikka talkootyön osuus kokonaisuudessaan jäi vähäiseksi, mutta niiden merkitys oli suuri niille, jotka osallistuivat.

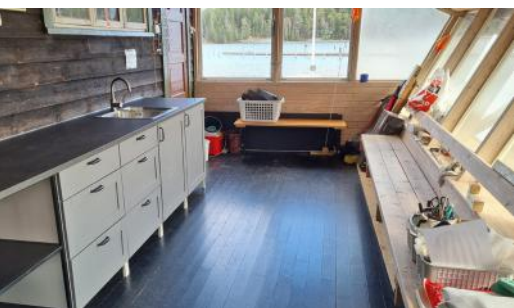

Arkkitehti Tuomas Toivosen alkupe-
räinen ajatus oli, että laajennuksen
pitää sopia vanhan osan ilmeeseen
ja kunnioittaa sitä perintöä, jonka
aiemmat sukupolvet ovat vajalle
luoneet. Tätä edellytti myös kaupun-
ki. Kaupungin osalta hanke nähtiin
myönteisenä asiana, osana uutta
Vartiokylänlahden kaavasuunnitte-
lua. Onhan melontaseura tavallaan
osa kaupungin asukkailleen tarjoamia
virkistyspalveluja.

Rakentaminen aloitettiin syyskuussa
2024, ja rakentaminen eteni leu-
don talvisään ansiosta suunniteltua
nopeammin. Talvi ei lopulta estänyt
mitään rakentamisvaihetta. Laajen-
nus oli virallisesti valmis heinäkuussa
2025.

Hankkeen kustannusarvio oli 130
000 euroa, mutta lopulliset kulut
nousivat 145 000 euroon. Lisäkus-
tannuksia aiheuttivat johtuen muun
muassa matkan varrella tehdyt li-
säykset, jotka haluttiin toteuttaa heti,
sekä viemäröinnin, lämpimän veden
ja sähkötöiden arvioitua korkeammat
kustannukset. Tehtyjä lisäyksiä olivat
mm. pukuhuoneiden penkit, vanho-
jen pukuhuoneiden muutostyöt, yli-
määräinen oviaukko ja melatelineet.

Hanke toteutettiin kolmen kirves-
miehen ja alihankkijoiden toimesta,
ja heidän työn laatuun voimme olla
tyytyväisiä.

Marjut Helminen, kirjailija, eläkeläinen

Haastattelun kooste: Jaana Lehtimäki

Henkilöesittely

Ensi kertaa minut istutti kanoottiin ystäväni Kanadan Luoteisterritoriossa. Kiinnostuin saman tien, kun linnut ja rannan eläimet eivät kiinnittäneet meihin mitään huomiota. Kummallista, ajattelin - en ollut koskaan päässyt näin lähelle luontoa ja eläimiä. Siitä on nyt yli 30 vuotta.

Melonta muutti luontosuhteeni. Retkimelonta on tarjonnut hienoja kokemuksia niin merellä kuin Suomen ja Venäjän Karjalan vesillä. Melonan kautta myös suhteeni Helsinkiin muuttui, kun aloin katsella kaupunkia ja sen saaria meren näkövinkkelistä. Kaupunki tarjosi jännittäviä mahdollisuuksia, joita ei rannalla liikkuen ollut tarjoutunut. Sain uudet selkä-, hartia- ja käsivarsilihakset, jotka paransivat työhyvinvointia ja yleiskuntoa.

Retkille kannattaa lähteä. Liikkumistavassa ja leiriytymisessä saa yhteyden ammoin menneisiin ikiaikaisiin kulkijoihin, jotka Suomenniemellä ovat kulkeneet ja perustaneet leirin kuten mekin. Yöpymisen jälkeen leiri puretaan, ja kun varusteet pakataan, jäljet katoavat - paikka jää sellaiseksi kuin se oli tullessa. Suomen luonto on ainutlaatuinen ja ravitsee ihmisen sisintä.

Enää en pysty osallistumaan melontaretkiin. Monia vuosia olin tonnari, mutta nykyisin melontalenkit ovat harvenneet ja harvoin käyn vajalakaan. Kajakin sijaan voin hypätä muistoihin koska vaan. Harrastus on antanut paljon - ja antaa - vaikken enää pääsisikään vesille.

Olen julkaissut kolme romaania, jotka heijastelevat elämäni kosketuspintoja eri tavoin. Appelsiinilehto (2016) käsittelee Palestiinaa ja Suomea, Pilven piirtäjä (2020) vie lukijan Venäjänvuosisadan vaihteen modernistitaiteeseen ja Kuningaslaulaja (2023) kertoo kaukasialaisen runoilijan ja hovinarrin elämästä minun tulkitsemani.

Marjut Helmisen runoja

TYYNÄ

Konniveden pinta tyyni pinta
liuttaa kohti jättiläisen päätä,
Me hirviöt-ohjelman isä kivettyneenä.
Sade muovaa hänelle hiukset.
Mela painuu veteen.
Kuikan huuto,
 räpylän läiskähdys,
 kirkaisu
 sukellus.

Istun hiljaa.
Lintu jatkaa toimiaan, ei pakene,
olemme samanarvoiset.
Hetken.

LEPÄNLEHTI

Vielä eilen leppä oli yhtä
täynnä murrettua vihreää.
Nyt yksi on jättänyt puun:
Ruskea lehti putosi,
säilytti silti muotonsa,
kuin silitettynä toisen tarinan lehtien välissä.

Se kelluu painoa vailla Särkilahden sileällä pinnalla
ja kas, osmoottinen vesi
taipuu pitkin reunoja.

Sen voima on

salattua jännitettä

läsnäoloa,

fysiikkaa ja energiaa.

Pientä ja suurta.

Maija Barić – melonta luovuuden lähteenä

Haastattelun kooste: Jaana Lehtimäki

Henkilöesittely

Maija Barićin elämäntyö on ollut nukkeateatterin parissa. Hän on Nukkeateatteri Sampon perustaja ja pitkäaikainen taiteellinen johtaja. Maija on käsikirjoittanut ja ohjannut lukuisia näytelmiä Sampon ohjelmistoon sekä säveltänyt ja sanoittanut niihin lauluja. Lisäksi hän on julkaissut useita kirjoja ja toiminut nukkeateatterin luennoitsijana ja kouluttajana.

Maija on ollut seuramme jäsen jo 35 vuotta. Hän on kiitollinen siitä, että vuonna 1990 huomasi paikallislehdessä pienen ilmoituksen Marjanien melojien järjestämästä melontakurssista, jolle hän ilmoittautui ja jonka käytyään hän liittyi seuraan.

Seuran ilmapiiri on ollut alusta lähtien lämminhenkinen, kannustava ja innostava. Lisäksi kanssamelojat ovat ystävällisiä ja auttavaisia. Maija on vuosien varrella osallistunut aktiivisesti toimintaamme ja ollut mukana monilla retkillä. Nykyään hänen lähtöpaikkansa on Satamasaari, eikä häntä enää usein näe vajalla, mutta melonta on yhä tärkeä osa hänen elämäänsä. Maija tekee edelleen hiljaisia melontaretkiä itäisen Helsingin saaristossa – yksin, luonnon rauhassa.

Keväällä, huhti–toukokuun aikana, Maija järjesti Nukkeateatteri Sampon tiloissa valokuvanäyttelyn ”Kuka maalasi taivaanrannan?”. Näyttelyssä oli esillä Maijan ottamia valokuvia mereltä, erityisesti aamuhetkistä

ennen auringonnousua. Avajaisiin 2.4.2025 Maija kutsui myös seuran jäseniä, ja moni meistä noudattikin kutsua. Näyttelyssä nähtiin useita Maijan valokuvia, ja lisäksi kuulimme hänen säveltämiään meriaiheisia lauluja. Laulut esittivät hänen lapsenlapsensa Viona ja Sanja Barić, säästäjänään Nukketeatteri Sampon nykyinen teatterinjohtaja, Maijan poika livo Barić.

Maija kertoo meloneensa vuosien varrella niin merellä, järvillä kuin jokireiteilläkin – auringonpaisteessa, sateessa, myötätuulessa ja vastatuulella. Näiltä retkiltä on jäänyt mieleen unohtumattomia luontokokemuksia ja lämpimiä muistoja MaMelaisista retkikumppaneista.

Nykyään Maija tekee retkensä enimmäkseen yksin Satamasaaren pienestä kesämajasta käsin. Hän kierteleä itäisen Helsingin saaria ja kertoo melovansa useimmiten aamuisin, juuri ennen auringonnousua, jolloin ”yön varjot aamun valkeus voittaa”. Silloin meri on usein tyyni ja hiljainen – ja hänestä tuntuu kuin olisi yksin maailmassa, pienenä pisteenä ulapalla. Taivaanrannan värit ovat joka aamu erilaisia ja heijastuvat veteen henkeäsalpaavan kauniisti. Tuon rauhan ja kauneuden kokemi-

nen on sanoin kuvaamatonta, sanojen ulottumattomissa. Vaikka Maija kuvaa paljon, valokuvat tallentavat vain osan siitä, mitä hän kokee.

Näinä hiljaisina hetkinä ovat syntyneet myös monet hänen lauluistaan – Maija on sanoittanut ja säveltänyt noin 150 laulua. Hän kuvailee, kuinka sanat ja sävelet tuntuvat nousevan merestä tai putoavan pilvistä. Melonta kaikkine kokemuksineen on ollut hänelle valtava inspiraation ja luovuuden lähde.

Konkarimeloja Päivi Vaattovaara

Kuvat ja teksti: Päivi Vaattovaara

Äidin ja pojan yhden yön melontaretki Sipoon saaristoon

Lauantai 3.6.2023

Vihdoinkin ollaan yhdessä menossa yöretkelle Sipoon saaristoon. Lupasin neuvoa poikaa retkikajakin pakkaamisessa, ja reilussa tunnissa saatiin kaikki valmiiksi. Suuntana Sipoon saaristo, yöpymispaikaksi olimme valinneet Mäholmin.

Aurinko paistoi kirkkaasti, meri näytti kutsuvalta lähtiessämme vajalta. Sipoonselällä tuuli jo hieman, vaahdotäitä näkyi siellä täällä. Melottiin Bear & Watersiin tekemään mela-ostoksia, ja pidettiin tauko Sipoon Melojen laiturilla – juotiin kahvia ja syötiin voileipiä.

Matka jatkui Norrkullandetin kärkeen, jossa meri oli jo selvästi levoton. Tuuli oli noussut aika lailla, eikä melonta vaahtopäiden seassa houkutellut. Muistelin, että Norrkullandetin ja Söderkulladetin välinen reitti olisi pidempi, mutta päätimme silti jatkaa. Koko päivä melottiin, ja lopulta saavuimme Mäholmiin.

Poika ehdotti tutustumista saareen, ja niinpä lähdettiin saarikävelyille. Hiki päässä kummallakin, eikä oltu kuin saaren puolivälissä vasta. Hikisen kävelyn päälle pystytettiin leiri. Poika laittoi tulet grilliin ja saatiin makkarat paistettua ja jokunen lettukin. Auringonlaskua ihasteltiin ja herkkuja napostellen istuttiin iltanuotiolla. Telttoihimme kömmittiin auringon laskiessa, unta ei tarvinnut kummankaan odotella. Yöllä satoi vettä vähän, eikä kovin lämmintä ollut ulkonakaan (6 astetta).

Sunnuntai 4.6.2023

Hereillä jo kello 6. Aamu valkeni kauniin ja aurinkoisena. Poika laittoi grilliin tulet. Meri oli aivan tyyni. Muutama joutsen rannalla seuraili touhujamme. Mäholmin hiekkaranta takasi, että hiekkaa riittäisi luukkujenkin sisäpuolellakin.

Löysimme Fladan toisen pään ja pääsimme melomaan sen läpi. Halusin näyttää pojalle yhden lempisaaristani, Tobbensaaren. Saari huokuu menneen ajan historiaa. Kierrettiin koko saari, näytin kaikki paikat: saunarakennukset, talon ja venevajan. Lopuksi noustiin korkealle kalliolle vilkuttamaan isolle rahtilaivalle. Kohdasta mekin olimme melomassa samalla laivaväylällä, matkalla kohtia MaMen vajaa.

Mukava yöretki pojan kanssa – hyvässä voimissa palattiin takaisin vajalle. Kuudenkymmenen kilometrin melontaretki takanamme!

Konkarimeloja Kari Torniainen

Teksti: Kari Torniainen

MaMen jäsen vuodesta 1984

Olen Kari Torniainen, seuran jäsen luultavasti jo vuodesta 1984. Seuran toiminnassa olen pysytellyt mukavuusalueellani - apuna vesillä ja vajalla, aina kun on tarvittu ylimääräisiä käsiä. Kun minua pyydetiin kirjoittamaan juhlaulkaisuun, mietin hetken – en ole koskaan kirjoittanut mitään. Mutta seuralaisena haluan kantaa korteni kekoon, tällä kertaa näin.

Melontapolun alku

Minun melontapolkuni poikkeaa monella tapaa tästä ajasta. Se alkoi jo 70-luvun puolivälissä. Armeijassa pelattiin iltaisin pallopelejä ja kuntoiltiin, ja sen jälkeen jatkoin kuntoilua omin

päin – hiihtäen, juosten ja pyöräillen. Eräs työkaveri myi minulle edullisesti intiaanikanoottityyppisen avokanootin. Sain säilyttää sitä siskon miehen suvun kesäpaikalla Kuusankoskella. Välillä kuljetin kanoottia veljeni autolla Valkealan erämaajärville. Joskus kävin meloskelemassa – se oli mukava lisä harrastuksiin, ja samalla pääsi luonnonrauhaan.

Ensimmäinen kajakkikokeiluni tapahtui Kirjokiven kesäsiirtolassa Valkealassa. Menin sinne veljeni kesätyöpaikalle kokeilemaan purjelautaa, mutta rannalla huomioni kiinnittyi toiseen kulkupeliin – pulleaan, lasikuituiseen kajakkiin, jossa ei ollut evää, peräsintä eikä penkkiä. Vähän kuin vanhanajan Vertti. Melominen sillä oli melkoista pyörimistä ja mutkittelua.

Ajattelin kuitenkin, että täytyyhän tätä osata paremmin. Niinpä vuokrasin Käyrälammen leirintäaluetta Heikun kuntokanootin. Vaikka se vähän tärisi, se kulki suoraan ja pysyi pystyssä.

Seuratoiminnan alku

Vuonna 1981 olin mukana Kymen Melojien perustamiskokouksessa Kouvolassa. Pian seuran toiminta lähti liikkeelle viikoittaisilla melontatreeneillä – talvella pelattiin pooloa uimahallissa ja kesällä puljailtiin koskissa Ahviossa ja Pernoossa. Ostin käytettynä oman slalom-kajakin, ja sen myötä tuli käytyä kaikki poolo-, slalom- ja WWR-kisat Kymen Melojien nimissä. Hauskanpitoa ja oppimista – sitä se ennen kaikkea oli.

Arctic Canoe Race ja merimelonnan alku

Arctic Canoe Recessa, kun melottiin Kilpisjärveltä Tornioon, ihmettelin, miksi en pysynyt muiden vauhdissa. Huomasin, että muilla oli paljon nopeampi melontatahti – kadenssi. Kun lisäsin omaa tahtiani, alkoivat kaveritkin pysyä näköpiirissä. Luotamus omiin melontataitoihin kasvoi, ja niinpä ostin Heikulta merikajakin vuonna 1982. Aloitin retkimelonnan itäisellä Suomenlahdella. Seuraavana keväänä suuntasin Kotkasta Helsinkiin toukokuun alussa. Aurinko paistoi ja villapipo oli päässä, mutta aurinkorasvaa ei ollut. Naama pu-noitti reissun jälkeen.

Kohtaamisia ja yhteisöä

Pidin avomerren vasemmalla ja saaret oikealla, ja GT2-kartta toimi hyvin. Furuholmenilla kohtasin kaksi MaMen melojaa, jotka neuvoivat jättämään kajakin MaMen vajalle – olin menossa kyläilemään Kunnallisneuvoksentielle. Toinen heistä, Ojanperän Satu, lainasi minulle avaintaan – taisi käydä sääliksi nuorta miestä.

Toisella reissulla Helsinkiin jäinkin pidemmäksi aikaa ja asustelin Pohjoisella Villaluodolla. Telttailijoita oli yli kymmenen, ja viikonloppuisin saarella riitti vilinää. Kun rahat loppuivat, kyselin töitä. Sadun isä, Jampero, vinkkasi omasta työpaikastaan, ja toinen meloja tarjosi yösijaksi pihamökkiään. Melojat ovat kyllä avulias- ta porukkaa.

Melontaa, perhettä ja seuralämää

Sinä kesänä tuli melottua paljon – aamulla rantaan ja illalla saareen. Saarelta löytyi myös melontakumppani, jonka kanssa myöhemmin muutettiin yhteen. Siitä alkoi perhe-elämä. Tytöt istuivat kajakissa varmaan 3-vuotiaina – sylissä tai kaksikossa edessä. Kuusivuotiaana he alkoivat harjoitella poolokajakin pyörähdystä Kontulan uimahallissa ja oppivat samalla uimaankin. Kävimme ahkerasti MaMen nuorisoiiloissa, viikonloppuretkillä ja nuorison melontakisoissa. Ne retket jäivät mieleen – aina sattui ja tapahtui, ja koko ajan puuhattiin jotain.

Uudet tuulet ja Sipoon vuodet

Muutto Sipooseen vähensi MaMessaa käymistä. Oli niin helppo ottaa kanootti olalle ja kävellä suoraan kotoa rantaan. Sipoon Kanoottiklubin perustamisen jälkeen MaMessaa tuli käytyä lähinnä Pääkaupunkimelonassa ja muissa tapahtumissa. Pääkaupunkimelonata ja Simsalårunt ovat edelleen joka kesä kalenterissa.

SKK:ssa ja Kymessä oli perustamisen aikaan innostunut tekemisen meininki. MaMessaa koulutusjaostossa taitaa edelleen olla samaa virettä, ja muut toiminta tuntuu menevän enemmän rutiinilla. Iltamelonnat ja nuorisoretket perheiden kanssa jatkuivat myös Sipoossa. Ruotsin melontareissuilla pääsin kokeilemaan purjekanoottia – niitä näki siellä useita. MaMessakin pääsin kokeilemaan C1-kajakia. Koivusaarien kiertäminen sillä tuntui siihen aikaan uroteolta.

Takaisin Marjaniemen Melojiin

Muutto yksin Helsinkiin aloitti uuden aktiivikauden MaMessaa. Vanhoja tuttuja oli paljon poissa, mutta mela oli yhä seinustalla valmiina. Uutta melontaseuraa löytyi, vaikka kuntomelontaporukka oli kutistunut ja vajatalkoissa oli vähemmän väkeä kuin 80-luvulla. Silloin vielä nostettiin laituria yhdessä, ja Jampero seisoivat viennin ajan laiturilla – innokkaimmat aloittivat jo tuntia aiemmin, vaikka keinussa istuen.

MaMessaa on nykyään erinomaisia kanootteja – monia malleja ja kokoja, toisin kuin 80-luvulla, jolloin Ekku ja R2 olivat enemmistö. Vieläkin seuralla on käytössä Luukkaisen Harrin Ruotsista tuoma merikajakki – pikku Baidarka. Sillä meloin ensimmäisen Virolahtimelonnan Hurrusta Helsinkiin kansikuorman kanssa. Baidarka on alkeellinen verrattuna nykypäivän kajakkeihin. Kajakit, varusteet ja melojien taidot ovat kehittyneet paljon vuosien varrella. Silti tuntuu siltä, että rantautumista pitäisi neuvoa enemmän – kajakkeihin tulee paljon kolhuja ja evävikoja. Ehkä monet haluavat vain päästä mahdollisimman helpolla rantaan.

Muistoja

Seuratoiminta on ollut iso osa elämäni: nuorisoleirit, lättäretket, talkoot ja puurojuhlat Palopirtillä Marjaniemessä. Kontulan uimahallivuorot olivat välittömiä ja kaikki mahtuivat mukaan – niissä tutustui porukkaan ja oppi kaikkea. Olin ensimmäistä kertaa talkoissa jo 10-vuotiaana Ruskealan riennossa, kun rakennettiin nuorisoseuran taloa ja kannettiin kiviä sokkelivaluun, jotta sementtiä säästyisi. Seurassa on aina jotain pientä tehtävää, ja tuntuu hyvältä, kun voi olla mukana ja tehdä jotain hyödyllistä.

Vuonna 2024 meloin noin 400 tuntia. Ja aina aurinko säteili, meri kimmelsi ja aallot keinuttivat – ainakin niin sen nyt muistan.

Kuva: Simo-Pekka Reponen

Konkarimeloja Martti Pesonen

Haastattelun kooste: Jaana Lehtimäki

Elämänmittainen matka melonnan parissa

Vuonna 1934 – hän on siis samanikäinen kuin seuramme – syntynyt Martti Pesonen kiinnostui vesillä liikkumisesta jo lapsena Lieksanjoen rannalla. Varsinainen melontaharrastus alkoi kuitenkin vasta 1970-luvun lopulla, kun Lauttasaareassa asuessaan hän hankki ensimmäisen kanootin. Siitä lähtien melonta on ollut hänelle keskeinen harrastus ja elämäntapa: se on tarjonnut mahdollisuuden tutkia luontoa uudesta

näkökulmasta, tehdä pitkiä retkiä Suomessa ja ulkomailla sekä saada läheisiä ystäviä. Pesonen on osallistunut lukuisiin retkiin, kilpailuihin ja tapahtumiin, ja hän on ollut mukana myös Avokanoottiyhdistyksen perustamisessa. Pääkaupunkimelonnnasta muodostui hänelle vuosikymmeniä kestänyt perinne, jonka myötä hän meloi yhteensä 43 kertaa – aina tähän juhluvuoteemme asti, jolloin hän meloi viimeisen kerran.

Martti Pesonen kiinnostui vesillä liikkumisesta jo lapsena Lieksanjoen varrella Pankakoskella. Perheen sotuvene ja kalareissut toivat hänelle varhaisia kokemuksia vesillä olosta, ja kerran kokeiltu kajakki jäi mieleen taivaallisena elämyksenä. Varsinainen melontaharrastus alkoi kuitenkin vasta vuonna 1978, kun hän Lauttasaareissa asuessaan hankki Anttilan tarjouksesta ensimmäisen avokanootin. Se oli kaksipaikkainen, yksiläpaisella melottava. Yksin melomaan oppiminen, kirjallisuudesta löytyneet tekniikat ja Lauttasaaren monipuoliset vesialueet vetivät nopeasti mukanaan harrastukseen.

Melonta on tarjonnut mahdollisuuden tutkia luontoa uudesta näkökulmasta, tehdä pitkiä retkiä Suomessa ja ulkomailla sekä saada läheisiä ystäviä

Melonnasta tuli vähitellen yhä tärkeämpi osa arkea. Talveksi kanootti piti saada sisätiloihin ja hän liittyi Helsingin kanoottiklubiin. Klubissa Martti sai uusia tuttavuuksia ja taitojen ja nopeuden lisääntyessä hän uskaltautui klubin retkille, vaikka oli ”toisinmeloja”. Vuosien varrella kalustokin kehittyi: raskas muovinen

kanootti vaihtui kevyempiin ja nopeampiin lasikuitumalleihin, kuten Mad River Malecite -hybridiin. Sen avulla Pesonen teki sekä yksin että kaksin pitkiä retkiä – Hangosta Helsinkiin ja Tammisaaresta Helsinkiin vain 21 tunnissa – ja harrastuksesta tuli pysyvä ajanviette.

Melonta vei Martti Pesosen heti mukanaan, sillä se tarjosi aivan uuden tavan tutustua paikkoihin. Hän ei tyytynyt lähtemään aina samalta väljältä tekemään kierroksia lähivesillä, vaan nosti kanootin auton katolle ja suuntasi uusiin rantoihin. Retkiä kerätyi runsaasti Suomenlahden rannikolle Loviisasta Hankoon, mutta myös länsirannikolle ja Ahvenanmaalle. Useana kesänä Martti ja hänen edesmennyt vaimonsa Marja matkustivat Keski-Eurooppaan, ja kanootti kulki mukana auton katolla. Hän laski suuria ja virtaavia jokia, kuten Elbeä, Tonavaa ja Mainia, joissa virtaus vei parhaimmillaan kahdeksan kilometriä tunnissa, ja 30 kilometrin päivämätka taittui helposti. Marjan tärkeänä tehtävänä oli ajaa autolla alavirtaan ja odottaa sovitussa paikassa, kun Martti meloi joen osuus kerrallaan.

2000-luvulla kumppaniksi tuli Helena-ystävä, jonka kanssa melottiin pitkiä retkiä sisävesillä Saimaalta ja Inarilta aina Ruotsiin, Norjaan ja Jäämerelle saakka. Erityisen mieleenpainuva oli Reisa-joki Norjassa, jossa heidät vietiin moottoriveneellä ylävirtaan putouksille asti ja edessä oli kaksipäiväinen alavirran retki. Näillä

matkoilla käyttöön tuli suuri ja kestävä retkikanootti Mad River Typhoon, johon mahtui runsaasti varusteita ja koirakin. Vuonna 2002 hän oli mukana perustamassa Avokanoottiyhdistystä, ja sen kautta hän on saanut paljon ystäviä ja osallistunut moniin tapahtumiin – parhaimmillaan melontakilometrejä kertyi vuodessa noin 1500.

1980- ja 1990-luku sekä 2000-luvun alku olivat Martti Pesoselle aktiivista melonta-aikaa, jolloin hän osallistui lukuisiin kisoihin eri puolilla Suomea. Mieleen jäivät esimerkiksi Yöttömän yön melonta Saarijärvellä, Viiden veden maraton Kangasalla ja Majava-melonta Virtasalmella. Myös lyhyemmät kilpailut, kuten

Lauttasaaren ympäri, tulivat tutuiksi. Pitkäaikaisia perinteitä syntyi Gullö Runtissa Tammisaassa, Sommarö Runtissa ja Tuusulanjärvellä. Sommarön hän kiersi vielä tänä kesänä. Usein käytössä oli kevyt ja nopea Mad River Independence, jolla hän pystyi pitämään pitkilläkin matkoilla kahdeksan kilometrin keskivauhtia tunnissa. Kaikkein mieleenpainuvin oli kuitenkin Arctic Canoe Race Tornion–Muonionjoella, jossa hän kilpaili erityisesti vuoden 1999 kisassa HKK:n joukkueen mukana uudella Dagger Sojourn -avoyksiköllä.

Tuohon aikaan sääolot olivat usein suotuisat, ja meri pysyi päiväkausia tyynenä. Se rohkaisi Marttia melomaan kauemmas avomerellekin.

Kuva: Marjut Helminen, Villingin luoto

Yksi erikoisimmista muistoista liittyy Jussarön sotilassaareen, jonka hän päätti kiertää, kun sääkin oli sopiva. Saarelta kyllä kuului pauketta, näkyi maalitaulujakin, ja lopulta ilmestyi niemenokalle upseeri, joka huuksi: "Kääntykää takaisin!". Onneksi mitään ei sattunut vaikka luotien vingahduksia kuului, ja vuosia myöhemmin hän pääsi kiertämään saaren rauhassa.

Pääkaupunkimelonnnasta tuli Martti Pesoselle vuosien varrella rutiini. Aluksi hän osallistui vanhalla perusinkkarillaan ja sai kaverin paikan päältä, mutta vähitellen hän uskaltautui mukaan myös soolona – kerran jopa kajakilla, jolloin Villingin kierros sujui reilusti alle kahdessa tunnissa. Myöhemmin Esa-vävystä tuli monivuotinen melontapartneri, ja tämän muutettua muualle Martti jatkoi Harri Hypénin kanssa vuoroin keulassa, vuoroin perässä. Useimmiten alla oli Typhoon, mutta välillä melottiin myös Harrin Sundownerilla. Villingin kierroksella vastaan tuli toisinaan kunnollistakin aallokkoa, mutta siitä huolimatta osallistuminen jatkui vuodesta toiseen, lukuun ottamatta muutamia välivuosia.

Vuonna 2024 Martti oli ajatellut osallistuvansa Pääkaupunkimelonntaan viimeisen kerran. Kun kuitenkin kävi ilmi, että kyse on Marjaniemen Melojen 90-vuotisjuhlavuosi hän päätti lähteä vielä kerran mukaan – samanikäisiä kun oltiin. Taustalla oli myös heinäkuussa melottu Sommarö

***Pääkaupunki-
melonta on ollut
Martille erityinen
tapahtuma vuosi-
kymmenten ajan***

Kuva: Jaana Lehtimäki

Runt, joka on suunnilleen saman mittainen reitti. Tällä kertaa matka tuntui kuitenkin huomattavasti raskaammalta, ehkä sään vuoksi. Polvi-istunta ei enää tuntunut mukavalta, ja istualtaan melonta rasitti selkää. Onneksi mukana oli turvameloja, jolta sai rohkaisua. Maaliin Martti pääsi, mutta matkaan kului selvästi aiempaa kauemmin. Oli tullut aika siirtyä katsomon puolelle.

Pääkaupunkimelonta on ollut Martille erityinen tapahtuma vuosikymmenten ajan. Vuodesta toiseen on menty samaa kaavaa, mutta kelit ovat vaihdelleet, ja joskus jo startti siltojen alta on ollut haasteellinen

tuulen ja aallokon takia. Takavuosina se käynnistettiin usein poliisiveneen laukauksella. Vuosien varrella avokanoottejakin oli mukana enemmän, mutta osallistujamäärät ovat vähentyneet kuten melonnassa yleensäkin: esimerkiksi vuonna 2004 Villingin kiersi 56 melojaa, tänä vuonna vain 15. Martti on osallistunut Pääkaupunkimelontaan yhteensä 43 kertaa. Hänen laskujensa mukaan enää kolme melojaa on yltänyt samaan, ja nyt Hessu ja Matti jatkavat keskinäistä kisaansa. Martti puolestaan jää seuraamaan sivusta – kiitollisena vuosista, MaMen järjestelyistä ja toiveikkaana, että tapahtuma jatkuu vielä pitkään.

MaMe 90v.

Marjaniemen Melojat juhlistavat 90-vuotista taivaltaan kesäkuussa

Lauantaina 7. kesäkuuta 2025 Marjaniemen Melojat juhlisti 90-vuotistaivaltaan seuran vajalla hieman etukäteen, sillä seura on perustettu 14. heinäkuuta. Samalla juhlistettiin myös vajalaajennuksen valmistumista.

Juhla alkoi kuohuviinillä ja puheilla. Seuran puheenjohtaja Maya Hänninen toivotti vieraat tervetulleiksi, nosti maljan Marjaniemen melojille ja vihki vajalaajennuksen käyttöön yhdessä seuran entisen puheenjohtajan Miika Kuhan

kanssa. Juhlassa kuultiin myös kut-suvieraiden tervehdyksiä. Paikalla olivat Ralf Sund (Merimelajat), Björn Lehtinen (Bear & Water), Tero Kuk-konen ja Reijo Riihelä (Kanotklubben Wiking), Esa Holm (Wlelhonpesä) sekä vajalaajennustiimistä Seppo Koskinen ja Jussi Kontinen.

Juhlaan osallistui myös seuran en-tinen puheenjohtaja ja kunniajäsen Kari Eskola yhdessä veljentyttärensä Aino Eskolan kanssa. Kari Eskola on aikanaan toiminut aktiivisesti seuran hallinnossa, myös hankalina ajanjak-soina, kuten silloin kun seurasta erosi jäseniä, jotka perustivat oman koski-melontaseuran Kymijoelle. Eskola on tilastojemme mukaan melonut reilut 24 000 kilometriä eli 17. eniten koko seuran historian aikana.

Kunniajäsen
Kari Eskola
seuran jäsenten
ympäröimänä
(Matti Tuunanen,
Lasse Tähtinen,
Satu Ojanperä,
Helena Kuusela,
Pena Antikainen,
Pekka Hurme ja
Kari Klemola).

Seuran varapuheenjohtaja Joonatan Reuter esitteli seuran arvot, joiden valmistelu alkoi keväällä 2023 edellisen hallituksen johdolla. Arvoja on kehitetty tapaamisissa ja kyselyissä, ja ne ohjaavat seuran toimintaa ja päätöksiä. Niihin voidaan palata erityisesti ristiriitatilanteissa. Arvotyö on nyt tauolla ja jatkuu, kun seura arvioi suuntaansa uudelleen.

Tilaisuudessa nautittiin myös musiikista: Timo Hietanen lauloi ja säesti itseään, ja yleisö osallistui yhteislauluun. Vajan uuden osan seinillä oli esillä Maija Baricin tunnelmallisia valokuvia auringonnousuista merellä sekä komea kokoelma MaMen aikaisempien vuosien juhlapusakoita ja pipoja.

Vajan ilmoitustaululle oli kiinnitetty Suomen ja maailman kartat, joihin jäsenet saivat merkitä paikkoja, joihin olivat meloneet. Karttoihin kertyi nuppineuloja ympäri maailmaa, mikä on osoitus seuran jäsenten aktiivisuudesta ja seikkailunhalusta.

Purjehtijoiden tilassa pyöri non-stopina kuvaesitys, jossa oli mukana Suomi Filmin lyhytelokuva "Melonta - maineemme avain" (1952), Video vuoden 2024 Pääkaupunkimelonnasta (Eeva Hjorth-Hojs ja Kari Hautanen), Lasse Tähtisen kuvakertomus Virolahti-Tornio rannikkomelonnasta sekä Vuoksennauhamelonnann tunnelmia vuodelta 2023 (Eevis Lehto, Anja Lammentausta, Hannele Parviala).

Purjehtijoiden tilaan oli katettu juhla-ateria, ja tarjoilusta vastasi Vera Tarvonen apulaisineen. Tapahtuman organisoinnista vastasi ansiokkaasti Anja Lammentausta. Juhla oli kaikin puolin onnistunut - sää suosi ja tilaisuudessa oli lämminhenkinen tunnelma.

Teksti: Jaana Lehtimäki ja Anja Lammentausta. Kuvat: Kari Klemola, Laura Raesmaa ja Vera Tarvonen.

Juhlaretki

11.-15.6.2025
Sipoon saaristoon

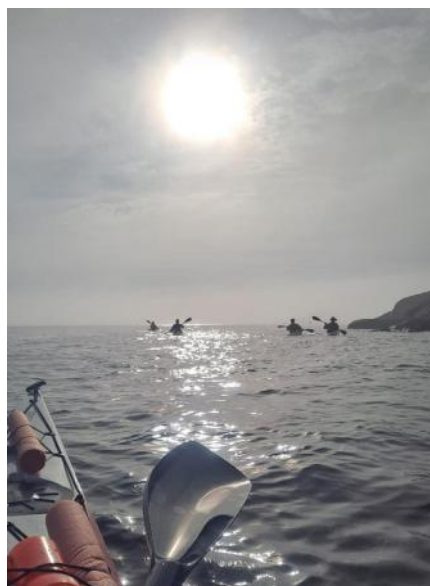
Suunnitteluvaihe

Marjaniemen Melojien Juhlaretki on tapahtuma, mikä on perinteisesti järjestetty joka kymmenes vuosi. Tänä vuonna 2025 seuran täyttäessä 90 vuotta juhlaretki toteutettiin laajempaan kuin koskaan. Ilmeisesti mikään seura ei ole järjestänyt näin isoa retkimelontatapahtumaa aikaisemmin.

Ajatus tapahtuman toteuttamisesta syntyi MaMen pikkujouluissa 2024 ja retken järjestelyt aloitettiin puolisen vuotta ennen tapahtumaa. Aluksi teimme alustavan kyselyn jäsenille ja kartoitimme kiinnostusta sekä toivomuksia tapahtuman suhteen. Tapahtumasta kiinnostuneiden määrä yllätti toimikunnan. Tapahtumaa ei voitaisi toteuttaa jokaisen oikeuksien periaatteella kansallispuistoissa tai retkeilysaarissa, koska kymmenien melojien määrä tarvitsee fasiliteetteja ja infrastruktuuria, jotta saaristolonnon herkkä kuormituskyky ei ylity.

Sopivan leirisaaren kartoittamiseen osallistui 15 mamelaista. Selvitimme juhlatilan hintaa ja majoitus-

kapasiteettia. Yksi kriteerimme oli, että leirisaareen tulee päästä ilman kajakkiakin. Juhlaletken perusajatus oli pyrkiä yhdistämään kaikki mamelaiset yli keinotekoisien raja-aitojen ja halusimme mahdollistaa osallistumisen ihan kaikille kiinnostuneille. Toinen kriteeri oli fasiliteetit. Rantasademyrskyn yllättäessä kaikki osallistujat pääsisivät sisätiloihin majoittumaan lattiamajoituksena. Turvallisuussuunnittelussa pyrimme ottamaan huomioon, että kesäkuussa takatalvi ei ole mahdottomuus. Tapahtuman perusleiriksi valikoitui lopulta Sipoon Norrkullalandet ja Cafe Seasongin vuokrattavat tilat. Tiesimme, että pystymme toteuttamaan tapahtuman, vaikka röntää sataisi koko viikonlopun.

Ennen juhlaletkeä viiden hengen tutkimusryhmä kävi kartoittamassa Porvoon Tirmon ja Sipoon Norrkullalandetin välisen maaston ja varmisti reittisuunnitelmavaihtoehdot sekä turvasuunnitelman sääolosuhteet huomioiden. Lisäksi testiryhmä teki alustavaa suunnitelmaa Juhlaletken saariohjelmaan.

"Juhlaletki on osallistujiensa näköinen" -toteamus jäi elämään. Koska seuratoiminnassa tehdään asioita talkoovoimin, luotimme, että osallistujat tulevat toteuttamaan tapahtumaa yhdessä.

MaMen vajalla
kajakkihyllyt
tyhjänä
juhla-retken
ajankohtana

Trailerin
pakkaamista
kotivajalla

Retkimelonnat

Osallistujia ilmoittautui yhteensä 50 ja juhla-retki räätälöitiin eri tasoille melojille ohjattuina lähtöinä. Melojille helpoin ohjattu reitti leirisaareen oli 10 km Sipoonrannasta ja vaativin yön yli reitti Porvoon Tirmosta. Kotiva-jalta tehtiin kaksi ohjattua lähtöä,

joista toinen yhden yön retkenä ja toinen suorana melontana Norrkulla-landettiin. Sipoonrannan sekä Tirmon lähdöt tarvitsivat trailerikuljetukset. Vapaaehtoisia löytyi sekä trailerin vetämiseen että autokuljetuksiin.

Leirisaarella

Norkullalandetissa kaikki sisämajoitusta toivoneet saivat sisämajoituspaikan. Sisämajoitus sijaitsi juhlatilan yläkerrassa, joten ääniltä ei voinut välttyä. Suurin osa osallistujista valitsikin teltta- ja riippariipaikan, joita saarelta löytyi runsaasti.

Juhlatilassamme Seasongissa oli meille käytössä kaksi saunaa, palju, varusteltu keittiö, jääkaapit, juomavesi, grilli, sisä vessat yms. fasilitteetteja. Nämä olivat meille kaikille varattuna koko viikonlopuksi. Oma tranguia oli hyvä olla mukana, koska kaikki eivät mahtuneet samaan aikaan keittiöön häääämään.

Perjantaina melojat saapuivat Norrkullalandettiin omista ryhmissään, ja saariemäntä ohjeisti saapujat majoitustoiveidensa mukaisille mestoille. Sauna oli kuumana ja paljo lämpimänä. Ilmoittautumiset lauantain ohjatuille päiväretkille olivat avoinna.

Lauantaina ohjattuja päiväretkiä järjestettiin Pirttisaareen, Gumbostrandiin taidenäyttelyyn ja jäätelölle sekä Sipoonjoelle Joensuun tilalle. Myös leirisaareissa saaripäivän viettäminen oli mahdollista. Tärkeintä oli, että jokaiselle osallistujalle löytyi itsensä näköistä ja mielekästä toimintaa. Illalla vietimme sitten yhteistä juhlaa grillaillen, saunoen ja paljussa istuen sekä tanssien Spotify-soittolistan mukaisissa rytmeissä kohtuullisissa volyymeissä.

Sunnuntaina juhlaletken paluumatka alkoi yhteislähdöllä mela vedessä klo 11. Lähdimme kotia kohden yhdessä ja jakaannumme sitten oman vauhdin mukaiseen ja etukäteen nimettyyn ryhmään, mihin oli ilmoittauduttu edellisenä iltana. Osa melojista palasi Sipoonrantaan trailerikuljetuksen äärelle (10 km) ja loput meloivat takaisin kotivajalle (20 km).

Lopuksi

Olimme onnekkaita ja sää suosi. Kelit olivat kesäiset ja kaikki suunnitellut siirtymisreitit sekä päiväretket pystyttiin toteuttamaan reitti- ja turvallisuussuunnitelmien mukaisesti. Leirisaarella oli yhdessä tekemisen meininki ja melojat tutustuivat toisiinsa hieman erilaisessa ympäristössä. Yhteistiloissa säilyi järjestys, kun osallistujat huomioivat toisiaan ja pitivät yhdessä huolta yhteisistä asioista. Erityisesti 15 hengen palju keräsi kiitosta ja oli aivan mahtava yhteishengen kohottaja.

Juhlaretken järjestäminen oli monivaiheinen useamman kuukauden projekti. Iso kiitos kaikille osallistujille. Erityinen kiitos niille tekijöille, jotka ottivat kopin itsenäisistä vastuualueista eli ilmoitusten, kyselyiden ja kartoitusten tekemisistä, palautteiden purkamisista, turvasuunnittelusta, reittisuunnittelusta, logistikasta, kuljettamisista, budjetoinnista, lukuisista sähköposteista, puheluista, kalusto- ja välinehuollosta, investoin-

neista ja energisestä vertaistuesta. Aikamoista puskemista. Ymmärrän kyllä, miksi Juhlaretkiä on järjestetty kerran kymmenessä vuodessa. Toisaalta ihan parasta yhteishengen luomista on yhdessä tekeminen sekä yhteen hiileen puhaltaminen. Toivotavasti seuraavaa Juhlaretkeä ei tarvitse odottaa kymmentä vuotta, vaan innokkaita tekijöitä löytyy jatkamaan ja kehittämään tätä konseptia.

Retkimelontahenkisin terveisin,
Katja Kastinen
Juhlaretkikoordinaattori/Retkijaosto

Teksti: Katja Kastinen
Kuvat: Katja Kastinen, Calce Cederc-reutz, Yat Finland, Teija Pihlajamäki, Lasse Tähtinen, Ville Varis

Pääkaupunkimelonta

Juhlavuoden Pääkaupunkimelonta järjestettiin 46. kerran

Elokuun 17. päivänä järjestetty 46. Pääkaupunkimelonta kokosi yhteen yli 50 osallistujaa Marjaniemen Melojista ja muista seuroista. Tapahtuma on järjestetty talkoovoimin jo vuodesta 1979, ja sen tavoitteena on lisätä melonnan tunnettavuutta, innostaa harrastajia vesille, tarjota mahdollisuus taitojen ja kunnon mittaamiseen sekä vahvistaa yhteisöllisyyttä. Tänä vuonna tapahtuma oli erityinen – Seura täytti 90 vuotta, ja juhlan kunniaksi osallistuminen oli kaikille maksutonta

Sään tyyntyessä kaikille kolmelle reitille päästiin melomaan, myös Villinkiä kiertämään. Pisimmälle reitille (17 km) lähti yli 10 osallistujaa kajakeilla, ja nopeimmat kiersivät Villingin noin tunnissa ja 40 minuutissa. Vartiosaa- ren kierros (8 km) oli suosituin – noin 30 osallistujaa suuntasi tälle reitille. Mukana oli yksiköiden lisäksi myös kaksikoita ja sup-lautoja. Nopein kaksikko kiersi reitin vajaassa 50 minuutissa, ja kolmanneksi nopein suppailija ei hävinnyt kajakeille juuri lainkaan.

Vartiosaaren kierrokselle osallistu myös seuran ikäinen meloja Martti Pesonen, josta on tässä lehdessä oma juttu. Koivusaarten kierrokselle (2,5 km) lähti kuusi osallistujaa, ja nopein suoritus vei noin 20 minuuttia. Turvallisuudesta huolehdittiin kahdella pelastusveneellä pisimmillä reitillä sekä turvakajakeilla jokaisella reitillä. Turvatiimin kokoamisesta vastasi Christopher Olijslager. Maaliin saapuneet saivat mitalit ja tarjoilut, ja päivän päätteeksi arvottiin palkintoja kaikkien osallistujien kesken. Tarjoiluista vastasi Vera Tarvonen buffatiimeineen.

Teksti: Jaana Lehtimäki
Kuvat: Marjaniemen Melojien kuva-arkisto

Retket

Kuva: Maija Barić

Päijänne

Teksti: Ismo Jokinen

Järviretki juomavedessä 14. - 18.7.2025

Meitä oli kymmenen, kun neljän auton ja MaMe:n ison trailerin avulla lähdimme maanantaina 14. heinäkuuta kohti Padasjokea. Padasjoelle pääsi perille kolme autoa ja traileri sekä kaikki kymmenen melojaa. Yksi autoista jäi Lahteen odottamaan korjausta. Vesille lähtöä viivästytti vetoauton rikkoutumisen lisäksi lähestynyt ukkosrintama, jonka liikkeitä seurattiin ja odoteltiin kohtuu pitkään ennen kuin lähdettiin vesille. Maanantaina pääsimme turvallisesti Lietsaareen vaivaisen seitsemän kilometrin melonnan jälkeen.

Maanantai iltana sää selkeni, eikä koko viikon aikana ollut enää tietoaakaan sateesta tai ukkosesta, hellettä riitti. Tiistai- aamuna melottiin lyhyt pätkä Kelventeen Kyyränlahteen, mistä kävelimme polkuja pitkin katsomaan Kelvenneenlampea. Kaksi vuotta aikaisemmin oli lammen rannassa ollut ”trapetsi”, jolla kaksi hurjaa oli tehnyt leiskautukset lam-

peen, nyt trapetsi oli poissa, onneksi. Kävelyretken aikana muutamat keräsivät aamupuuroihinsa mustikat. Mustikkaa oli retken jokaisessa saaressa enemmän ja vähemmän, jos vain viitsi noukkia. Melontaa jatkettiin kiertämällä Kelvenne eteläkärjen kautta Hinttolanhiekalle lounastauolle.

Lounaan jälkeen jatkettiin matkaa Hietasaareen. Matkan varrella koukkasimme tarkistamaan Paatsalon käytettävyyden yöpymiskohteena. Ei soveltunut näin isolle porukalle, joten Hietasaari kutsui. Hietasaaren kaunis hiekkaranta oli aivan täynnä toinen toistaan suurempaa venettä ja jahtia sekä luonnon rauhaa rakastavien melojien harmiksi myös vesiskootteripäristimiä. Emme antaneet tämän häiritä vaan sulauduimme hyvin

veneiden väleihin kajakeillamme. Tiistain melontamatkan pituudeksi tuli 21 km. Keskiviikkona meloimme muutaman kilometrin matkan Linna- saaren Selkäsaareen, jossa retkikunta hajaantui eri puolille saarta hankalien rantojen takia. Kaikki löysivät omalle yösijalleen paikan ja saivat lounaansa syödyksi. Lounastamisen jälkeen suuntasimme tutustumaan erakkokalastajan Koreakoivu saaressa olevaan asumukseen.

Koreakoivusta suunnattiin tyynen Päijänteeseen pintaa meloen kohti Selkäsaaren saunaa. Retken "pelastautumisharjoituksen" suoritti Jani hyppäämällä keskellä Päijännettä kajakista uimaan ja näppärästi takaisin kajakkiin.

Lämmin keli ja leikkimielinen apuvetäjä Joonas, sai myös Harrin innostumaan vesisodasta.

Ennen rantautumista Joonas ja Jani tekivät yhteispyörähdykset ja lopuksi Joonas esitti suppailua kajakilla.

Selkäsaarella ei ollut kuin yksi venekunta, joten saimme varattua saunan MaMe:n retkikunnalle kahdeksi tunniksi. Saunan lämpiämistä odotellessa Kati ja Helena harjoittelivat pyörähdystä helteen lämmittämässä Selkäsaaren lahdellamme. Saunomisen jälkeen suuntasimme puhtoisina tyyntyneen Päijänteeseen pintaa pitkin kohti Selkäsaaren leiriämme. Keskiviikon aikana hikiviiva piteni 20 kilometriä.

Selkäsaaresta Ismo ja Mikko löysivät tämän retken ensimmäisen geokätkön. Geokätköjä löytyi retken aikana yhteensä neljä. Torstaina melottiin retken pisin osuus, jonka aikana Kellosalmessa palkitsimme itseämme vähän paremmalla retkilounaalla. Torstai-iltana pystytimme yösjamme Höysniemeen, jonne olimme melonneet 23 kilometriä Selkäsaaresta. Iltanuotiolla Tytti ja Harri vetivät esiin pannun ja lettutaikinat mistä viimeisen illan kestit lähtivät käyntiin. Kiitos Järviset :) Retken vetäjällä oli veden suodatin mukana, mutta eihän sitä tarvittu, kun melottiin juomavedessä.

Perjantaiamuna leirin purettuamme ja kajakit pakattuamme meloimme kevyet seitsemän kilometriä Padasjoelle missä pakkasimme tavarat autoihin ja kajakit trailerille. Paluumatkalla Lahdesta poimittiin mukaan viikon aikana korjattu trailerin vetoauto. Opiksi tuleville retkille; olisi hyvä olla aina kaksi vetokoukullista autoa matkassa, onneksi nyt oli.

Retken vetäjänä toimi Ismo ja apuvetäjänä Joonas. Retkikunnan täydensivät Helena, Kati S, Kati T, Tytti, Harri, Jani, Jarkko ja Mikko.

Tammisaari

Teksti: Moona Hyytiä

Kolmen päivän kajakkiseikkailu Tammisaaren kansallispuistossa 22.7.-24.7.

Kolmen päivän melontaretki heinäkuisessa Tammisaaren kansallispuistossa tarjosi osallistujilleen ikimuistoisia melontaelämyksiä keskellä kaunista saaristoluontoa. Retkelle lähti kaksi vastuuhenkilöä ja yhdeksän muuta seikkailijaa. Reissun pääleiri sijaitsi Fladalandetin saarella, ja melottua matkaa kertyi yhteensä noin 50 kilometriä.

Tammisaareen lähdettiin tiistaina 22. päivä heinäkuuta. Trailerin lastaus sujui kuulemani mukaan ilman suurempia haasteita. Allekirjoittanut nukkui pommiin ja ehti vajalle vasta juuri ennen autoihin hyppäämistä, joten kajakkien lastaus jäi tällä kertaa kokematta. Tästä huolimatta tunnelma oli iloinen, kun matka kohti Lappohjan satamaa alkoi. Matkalla pysähdyttiin huoltoasemalle kahville ja pullalle, jolloin viimeisetkin unihiekat saatiin karistettua pois silmistä.

Satamassa kohdattiin seuraava yllätys: yhden melojan matkaeväät olivat jääneet kotiin pääkaupunkiseudulle. Eväänsä unohtanut lähti hakemaan eväitä sillä välin, kun muut pakkasivat kajakit ja nauttivat omat termarilounaat rannassa. Ennen vesille lähtöä käytiin läpi turvallisuusohjeet ja päivän suunnitelma.

Uimista, saunomista ja saariston kauneutta

Ensimmäisen päivän suunnitelma oli selkeä: kierrellen Tammisaaren saaristossa kohti Byxholmenin saarella sijaitsevaa saunaa, ja saunan ja uintien jälkeen kajakeilla leirintäsaareen. Matkalla saunalle nautittiin kirkkaasta melontakelistä, tyynestä vedestä ja merikotkien liidosta taivaalla. Byxholmenissa lämpeni sauna, jossa innokkaimmat saunojat viettivät koko kaksituntisen. Osa porukasta ehti vielä keräämään mustikat seuraavalle aamulle. Unohtuneet eväätkin löysivät tässä kohtaa tiensä perille, joten koko poppoo oli jälleen koossa. Päivän päätteeksi melottiin Fladalandetin saareen, jossa leiriydyttiin, syötiin iltapalat ja kömmittiin telttoihin. Ensimmäisen päivän aikana kertynyt melontamatka oli noin 15 kilometriä.

Jäätelöt jäivät haaveeksi, mutta kajakin korjaus onnistui

Toinen päivä alkoi sovitusti: mela oli vedessä kello 10, eikä ketään tarvinnut tulla erikseen herättelemään teltasta. Päivän suuntana oli Jussarö, entinen kaivos- ja sotilassaari, nykyinen matkailukohde, johon matkaa kertyisi suuntaansa noin 10 kilometriä. Matkalla nähtiin jälleen merikotkia, meduusoja ja kaunista saaristoa.

Matka Jussaröön tarjosi sekä vastuuhenkilöille että retken muille osallisille uudenlaisia haasteita, kun kesken matkan yhdestä kajakista petti jalkatuki. Hajonneesta kajakista ei tarvinnut onneksi kärkeä kuin loppumatka Jussaröön, sillä vetäjät onnistuivat korjaamaan hajonneen jalkatuen Jussaröstä löytyneiden varaosien avulla.

Henkilökohtaisesti suurin pettymys osui kuitenkin kohdalle Jussarön kahvilassa: pakastin oli hajonnut edellisenä päivänä ja ammitti tyhjyyttään. Ennen matkaa hehkutetut jäätelöt jäivät haaveeksi, mutta vaikka uutisesta toipuminen ottikin aikansa, eivät melojat antaneet tämänkään lannistaa. Jussaröstä lähdettyä osa ryhmästä palasi suoraan Fladalandettiin, kun taas toinen porukka suuntasi ihailemaan Jussarön majakkaa, josta kertyi noin kahdeksan kilometrin lisälenkki etelään. Toisen päivän melontamatka vaihteli 21–29 kilometrin välillä.

Kotimatalla avomerelle ja satamaravintolaan

Kolmas ja viimeinen melontapäivä käynnistyi aamu-uinnilla ja jatkui aamutoimien jälkeen leirin purkamisella. Mela oli vedessä suunnitellusti kello kymmeneltä, ja edessä oli paluumatka Lappohjaan. Matkalla pysähdyttiin ihailemaan saariston reunaa ja avomerta – paikkaa, jossa saaret loppuvat ja meri avautuu silmäkantamattomiin. Päivän ohjelmaan kuului myös melontatekniikan hiomista vetäjien opastuksella, lounastauko uinnin kera ja tietenkin viimeiset maisemien ihastelut. Viimeisenä retkipäivänä matkaa kertyi leppoisa 10 km.

Lappohjan satamassa retki paketoitiin sataman ravintolassa yhteisellä ruoka- ja juomatauolla, Kun ruoat oli nautittu ja traileri ja autot pakattu, oli edessä matka takaisin Helsinkiin.

Tammisaari tarjoili unohtumattomia luontohetkiä

Retken aikana nähtiin useita merikotkia, meduusoja ja monenlaista saariston eläimistöä. Luonto tarjosi parastaan, ja sää suosi koko reissun ajan. Aurinkoinen ilma, kaunis saaristo ja hyvä seura loivat puitteet, joita ei hevin unohdeta. Vaikka matkalla kohdattiin pieniä vastoinkäymisiä,

kuten unohtuneita eväitä, korjattavia kajakkeja ja hajonneita juomarakkuiloita, ne kaikki ratkesivat kattavalla ennakkosuunnittelulla ja positiivisella asenteella. Reissu oli kokonaisuudessaan hyvä muistutus siitä, että luonnossa liikkuminen on paitsi palkitsevaa myös valmistautumista vaativaa. Riittävä valmistautuminen, hyvä ryhmähenki ja ripaus huumoria kantavat pitkälle, kuten vaikka kolmen päivän melontareissulle Tammisaaren kansallispuistoon.

Kuvat: Aino-Maria Ervelä, Ville Hiltunen, Jari Laiho, Niina Varis ja Ville Varis.

Villinkileiri

Teksti: Andrei Savolainen

Kuvat: Heidi Nurminen

Suosituille leirille jatkoa

Seuran suosituille leirille saatiin tänä vuonna odotettu jatko-osa erinomaisissa puitteissa. Leiripaikkana toimi viimevuotiseen tapaan Villingin saari, ja muonituksesta vastasi upean Villa Willingen henkilökunta. Leirille osallistui ennätysmäärä mamelaisia: 47 innokasta melojaa!

Leirin harjoitusten runko muodostui hyvissä ajoin sekä ilmoittautumiskyselyn vastausten että vetäjien oman kouluttamisinnokkuuden perusteella. Ilmoittautumiskyselyn vastauksissa toivottiin aallokkomelontaharjoituksia, kajakkipyörähdyksiä eli vanhalta nimeltään rolleja, pelastamisia, hinauksia, aallokossa surffaamista, EPP2-taitojen harjoittelua sekä myös pelleilyä ja hauskoja harjoituksia. Kyselyssä sai ilmaista halukkuuden ohjaajaksi ja halukkaita oli peräti 22! Ja he kaikki pääsivät ohjaamaan. Harjoitusten vastuuvetäjien koulutustaso oli kova; 3 opasta ja 9 meloja 3 -tasoista mamelaista.

Kokemus viime vuoden leiriltä helpotti asioiden suunnittelua sekä hoitamista. Yhteistyö Villa Willingen kanssa oli mutkatonta tälläkin kertaa. Osia viime vuoden harjoituksista otettiin tämänkin vuoden harjoitusohjelmaan ja muutama harjoitus kopioitiin suoraan pari viikkoa aiemmin pidetyltä mamelaisten melontaopas-kurssilta.

Viime hetken säädöiltä ei välttytty. Oli harmillisia viime hetken sairastumisia ja perumisia, majoitusten vaihtamisia ja muuta pientä hienosäätöä. Koulutusjaoston venyminen, hyvin toimiva koneisto ja yhteishenki varmistivat sen, että kaikki oli valmista ennen leirin alkua.

Leirin veto edellytti hyvää suunnittelua ja aktiivisia mamelaisia. Leirin onnistumisesta voikin kiittää niin koulutusjaostoa, ohjaajiksi ilmoittautuneita, Villa Willingen henkilökuntaa sekä tietenkin jokaista mamelaista, jotka heittäytyivät tarmolla viikonlopun harjoituksiin. Surffaamaan ei päästy, sillä tänäkin vuonna vallitsi peilityyni keli.

Perjantai 5.9.

Yhteislähdöllä melottiin hernerokkasumussa. Sumu oli niin tiheää, että lähin saaremme, Koivusaari, erottui hädin tuskin. Ramsinsalmea kohti mennessä aistinvarainen eteneminen oli täysin mahdotonta ja Villinkiin asti mentiin kompassilla sekä veneiden törähdyksiä kuunnellen. Paloluo-don pohjoiskärjessä päräytettiin ilmoille yhteinen pillivihellys veneen lähestyessä.

Perille Villinkiin päästiin hitaasti mutta varmasti - pystytettiin teltat, etsittiin omat punkat, käytiin saunassa, syötiin ja innokkaimmat lähtivät sumuiseen yömelontaan. Hurjia olivat, koska sumu oli yhtä tiheää kuin lähtiessäkin ja yön pimeys vielä tämän päälle.

Lauantai 6.9.

Sumu jatkui myös lauantaina. Onneksi päivän tavoite oli kirkas: pidetään hauskaa yhdessä ja opitaan uusia asioita. Osallistujilla olikin hankaluuksia päättää mihin osallistuu, koska mielenkiintoisia harjoituksia oli aivan liikaa!

Sessio I: 10:00-13:00

- Eteenpäin, taaksepäin ja sivuttain melominen
- Kallistukset, alatuki ja tasapainoharjoitukset
- Itsereskutukset: rodeo, melakeluke ja kyljellään pyörähtämällä istuma-aukkoon
- Aallokkomelonta ja surffausta tai edistyneet rollit ja re-entry

Sessio II: 15:00-18:00

- Edistyneet reskutukset: hand of God, molemmat ympäri, tajuttoman pelastaminen, paripelastuksen perustekniikka: heel hook, hylje
- Hinaukset ja uimalla rantautuminen kallioille haastavassa kelissä

Päivä aloitettiin osallistujien ja vetäjien esittelyllä sekä yhteisellä jumpalla, minkä jälkeen suunnattiin sumuun ja päivän ensimmäisiin harjoituksiin. Harjoituksista palasi iloista porukkaa nauttimaan maittavaa bataatti- ja kalakeittoa lounaaksi. Kolmelta suunnattiin uudestaan vesille.

Päivän harjoitukset olivat monipuolisia ja vaativia, mutta ennen kaikkea hauskoja. Päivän tapahtumia puitiin sekä saunan lauteilla että myöhemmin juhlaillallisella, joka oli hienon päivän loppuhuipentuma. Cafe Willinge tarjosi parastaan, ruoka oli maukasta, seura mitä parhaita ja kiitospuheitaakin kuultiin. Nurmisen Heidi koulutusjaoston edustajana veti hienosti päivän tunnelmat yhteen, kiitti osallistujia, vetäjiä sekä ravintolan henkilökuntaa. Ravintolan päällikkö Kimmo kiitti sekä mamelaisia että henkilökuntaa ja toivotti mamelaiset ensi vuonnakin tervetulleeksi.

Sunnuntai 7.9.

Sessio 1: 10:00-13:00

- Meloja 2-taitokoe
- Meritähtikellunta, perhosen alkeet, pyörähdystekniikka
- Rollit kuntoon
- Reitin valinta ja navigointi
- Grönnimelonta

Aamupalan jälkeen suunnattiin vesille. Aamupäivän agendalla oli Meloja 2 -taitokokeen suorittaminen. Kokeen läpäisivät kaikki 4 osallistujaa, paljon onnea!

Samaan aikaan harjoiteltiin ympäri Villinkiä grönnimelontaa ja pyörähdyksiä. Calce innoitti oman navigointiryhmänsä suunnistuskisaan. Täysin uutta oli opastus urheilukellojen navigointiominaisuuksien käyttöön. Energiaa riitti hienosti tällekin päivälle, vaikka edellinen päivä tuntui jo kropassa.

Harjoitusten jälkeen rantauduttiin ja suunnattiin lounaalle. Lounaaksi saatiin maukasta lohisalaattia ja sienirisottoa, ja kun muonitus oli saatu hoidettua alta pois, jatkettiin leirin purkua sekä alettiin pakata kajakkeja. Ennen lähtöä keräännuttiin vielä yhteen ja kiirettiin Cafe Willingen henkilökuntaa, joka tuli meitä tervehtimään kokonaisuudessaan. Sitten oltiin jo vesillä melomassa vajaa kohti.

Olipa kerrassaan mahtava
Villinkileiri jo toista kertaa putkeen!
Leirillä toteutettiin suurella
sydämellä MaMen toiminta-
ajatusta, joka on seuran jäsenten
melontaharrastuksen edistäminen ja
kehittäminen.

Terveisin koulutusjaosto 2025:
Heidi Nurminen, Jaana Kilponen,
Andrei Savolainen, Vesa Roth, Inka
Suhonen, Sanna Vara, Lauri Sihvo,
Ulla Mansikka ja Heli Roiha

Aarrejahti

Teksti: Reija Rissanen

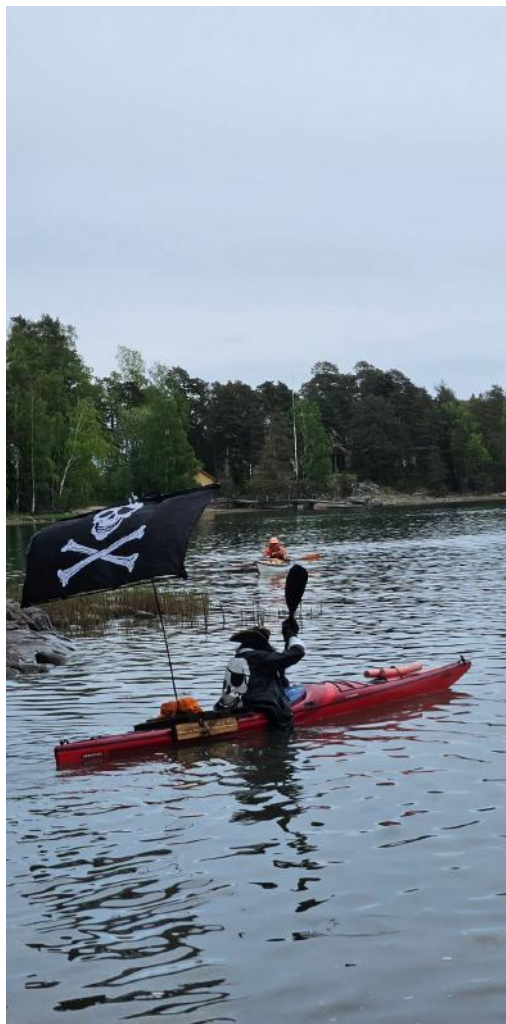
Kuvat: Heidi Nurminen, Päivi

Vaattovaara

Junnujen melontakausi starttasi Aarrejahtimelonnalla

Oli synkkä ja myrskyinen yö kun Kapteeni Koukku seilasi tuntemattomilla vesillä. Hän oli lähtenyt etsimään aarretta, jonka oli kuullut kadonneen näille main. Sää oli armoton, mutta hän pääsi rantautumaan saareen. Karttojen ja vihjeiden tulkitseminen ei kuitenkaan kuulunut hänen vahvuuksiinsa, joten hänen oli pakko nöyrytyä ja pyytää apua Helinä - keijulta.

Niinpä eräänä toukokuuisena päivänä Helinä-keiju keräsi ympärilleen apujoukkoja ja otti videopuhelun vajarannasta Kapteeni Koukulle. Kävi ilmi, että Koukku tarvitsisi apua aarteiden etsintään. Aivan "ilmaiseksi" Koukku ei lapsille aarretta kuitenkaan antaisi. Saarella heitä odottaisi muutama yhteistyötä, havainnointikykyä ja päättelyä vaativa tehtävä, joista lapset saisivat kolikoita. Kolikoita vastaan lapset saisivat sitten Koukulta itselleen avaimen ja aarteiden lopullisen sijainnin.

Niin Aarrejahtimelonta saattoi alkaa. Näky oli juhlava, kun Helinä, sekä miltei 30 lasta, nuorta ja aikuista lähti melomaan kohti Vartiosaarta kulkupeleinään kaksikkoja, junnukajakkeja, yksiköitä ja yksi inkkarikanootinkin.

Vartiosaaressa seikkailijoita odotti Kapteeni Koukun alus, pääkallolippu hulmuten. Pienen evästauon jälkeen lapset tutkivat alusta tarkemmin ja löysivät sieltä arkun, jonka sisään oli kätkeyty kartta tehtäväpaikoille. Helinä oli apuna koko seikkailun ajan ja piti porukan kasassa, mutta täytyy todeta, että mukana oli todella neuvokkaita, avuliaita ja yhteistyökykyisiä seikkailijoita. Oli ihana seurata kuinka innokkaat ja jännittyneet lapset, iältään 4 -15 -vuotta, toimivat ihanasti yhdessä isot pienempiä auttaen.

Tehtävät suoritettuaan lapset tapasivat huvilan terassilla hurjan Kapteeni Koukun. Rohkeat lapset antoivat keräämänsä kolikot Koukulle ja saivat vaihtokaupassa kartan aarteen luo. Riemu oli suuri, kun aarre löytyi ja kaikki saivat mm. suklaisia kultakolikoita ja kultakaloja.

Rannalla nälkäisiä seikkailijoita odotti vielä lämpimät hodorit, sekä muuta pientä herkkua.

Lapsille melkoisen pitkä melontamatka edestakaisin sujui yllättävän mukavasti ja leppoisasti. Etenkin paluumatka sujui rattoisasti Kapteeni Koukun vanavedessä kulkien.

Tämän retken suunnittelu ja heittäytymistiimissä häärivät Joonas Vaahtovaara ja minä, Reija Rissanen, mutta ihan pelkästään meidän voimin ei tästä seikkailusta olisi selvitty. Apuvoimia saatiin muista junnujaoston upeista tekijöistä sekä omista tukijoukoista. Iso kiitos siis heille! ♥

Aarrejahtimelonnan ensisijainen tavoite oli saada lasten ja nuorten melontakausi käyntiin mukavalla ja mielekkäällä tavalla. Tarkoituksena oli myös lisätä yhteisöllisyyttä ja madaltaa kynnystä lähteä muiden perheiden kanssa yhteisille melontaretkille. Olikin ihailtavaa, että niin moni lähti mukaan tälle seikkailulle. Tukisikohan tästä perinne?

On ollut ilo huomata, että myös muissa junnujaoston tapahtumissa, kuten junnukurssilla ja lettumelonassa on ollut kuluneena kautena paljon innokkaita ja aktiivisia osallistujia. Tämän vuoden osalta ulkokausi lähenee loppuaan, mutta junnuille on luvassa talveksi jälleen myös oma hallivuoro. Kannattaa siis tulla uimahallin turvalliseen ympäristöön

ja kirkkaaseen veteen vahvistamaan jo opittuja melontataitoja, opettelemaan rolleja tai vain hassuttelemaan yhdessä muiden kanssa. Helinä kiittää ja kuittaa tämän melontakauden osalta.

Suotuisia melontakelejä toivoen Reija Rissanen.

MaMen arvot

Marjaniemen Melojat on sitoutunut edistämään ja ylläpitämään seuraavia arvoja, jotka ohjaavat toimintaamme ja päätöksiämme. Arvomme ovat järjestetty tärkeysjärjestykseen, ja ne ilmentävät seuran syvintä olemusta sekä tavoitteitamme.

1. Melonnasta nauttiminen

Melontaseuramme ensisijainen tarkoitus on tarjota jäsenillemme mahdollisuus nauttia melonnasta. Haluamme edistää rakkauden ja intohimon kehittymistä tätä upeaa lajia kohtaan. Uskomme, että melonta tarjoaa unohtumattomia elämyksiä ja auttaa rentoutumaan sekä irrottautumaan arjen kiireistä.

2. Luontosuhde

Luonnon kunnioittaminen ja siitä nauttiminen ovat toimintamme kulmakiviä. Ympäristön suojelu ja kestävä kehitys ovat meille keskeisiä arvoja. Pyrimme siihen, että jokainen jäsenemme tuntee vastuunsa luonnon suojelemisesta ja osallistuu aktiivisesti ympäristön hyvinvoinnin edistämiseen.

3. Yhteisön turvallisuus

Turvallisuus on tärkeää kaikessa toiminnassamme. Haluamme luoda ympäristön, jossa jokainen jäsen tuntee olonsa turvallisiksi ja voi keskittyä nauttimaan melonnasta. Panostamme turvallisuusohjeistuksiin ja koulutukseen, jotta kaikki voivat nauttia harrastuksestaan ilman huolia.

4. Oikeudenmukaisuus

Oikeudenmukaisuus on perustavanlaatuinen arvo seurassamme. Tämä kattaa tasa-arvon edistämisen ja vastuullisen toiminnan kaikilla tasoilla. Uskomme, että jokaisella on oikeus osallistua ja tuntea itsensä arvostetuksi riippumatta taustastaan.

5. Rehellisyys

Rehellisyys on arvostettu piirre, johon pyrimme kaikessa toiminnassamme. Tämä tarkoittaa avoimuutta ja luottamuksen rakentamista niin seuran sisällä kuin ulkopuolellakin. Kannustamme jäseniämme toimimaan rehellisesti ja avoimesti kaikissa tilanteissa.

7. Avoimuus

Avoimuus on tärkeä osa yhteisöämme. Uskomme, että avoin viestintä ja vuorovaikutus luovat vahvan ja yhtenäisen seuran. Kannustamme jäseniämme jakamaan ajatuksiaan ja ideoitaan sekä osallistumaan aktiivisesti seuran toimintaan - samalla turvalisen tilan periaatteet huomioiden.

Näiden arvojen kautta MaMe Melontaseura pyrkii luomaan innostavan, turvallisen ja kestävän yhteisön, jossa jokainen jäsen voi kehittyä ja nauttia melonnasta sekä luonnosta.

6. Monipuolinen elämä

Melontaseuramme tukee jäsentensä monipuolista elämää tarjoamalla mahdollisuuksia osallistua erilaisiin aktiviteetteihin ja tapahtumiin. Haluamme rohkaista jäseniämme kokeilemaan uusia melontalajeja ja -tapoja ja laajentamaan melontakokemuksiaan monin eri tavoin.

8. Vapaus

Vapaus on arvo, joka antaa jokaiselle jäsenelle mahdollisuuden kokea ja nauttia melonnasta omalla tavallaan. Tuemme jäsentemme oikeutta tehdä omia valintojaan ja elää elämäänsä omien arvojensa mukaisesti, kunhan se tapahtuu kunnioittavasti ja vastuullisesti.

